У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. П'ЯТНИЦЯ, 3-го КВІТНЯ 1970 Ч. 58. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЦЕНТІВ 15 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 3, 1970 No. 58. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

Четвер, 2 квітня 1970

В АМЕРИЦІ

ПЕРШИЙ АМЕРИКАНСЬКИЙ САТЕЛІТ ЗЕМЛІ, так званий „Експлорер 1-ий" 31-го березня впав в атмосферу Землі і спалився та впав в океан над Південним Пацифіком. Він кружляв довкола Землі 12 років. „Експлорер 1-ий" випустили були з Кейпу Кеннеді (тоді ще це був „Кейп Кеневерал") 31-го січня 1958-го року. Його випустили були за допомогою комбінованих ракет „Редставн" і „Серджент", на вершку яких був сателіт „Експлорер", 80 цалів завдовжки і 6 цалів в діяметрі. Він важив 18 фунтів. Він передавав на Землю дані про радіяцію впродовж 4-ох місяців, хоч кружляв довкола Землі 12 років. Космічно Оборонний Центр в Колорадо Спрінґ подає, що довкола Землі, Сонця або Місяця кружляють 1,839 предметів. „Найстарший" з них — „Венґард 1" — випущений 17-го березня 1958-го року.

У ЗВ'ЯЗКУ З ПЕРЕПИСОМ НАСЕЛЕННЯ, який відбувся в цій країні вже 19-ий раз 1-го квітня ц. р., повідомляють, що 31-го березня населення ЗСА становило 204,816,139 осіб. Від 1960-го року, коли був попередній перепис населення, приріст населення може становити коло 22 мільйонів, з чого на метрополітальні райони припадає коло 16 мільйонів. Виповнені друки будуть мікрофільмовані і вкладені до компютерів для того, щоб те все порахувати. Офіційний звіт появиться у вересні, а 1-го листопада директор бюра перепису населення буде звітувати президентові Ніксонові про вислідш цьогорічного перепису.

ПЕРЕВЕДЕНІ ОПИТУВАННЯ ВИЯВЛЯЮТЬ, що більшість виборців підтримують урядовий проєкт, щоб Поштовий Департамент перемінити на напівприватну незалежну агенцію, яка мала б бути самовистачальна. Урядовий проєкт підтримує 41 відсоток опитуваних, проти цього заявилися 35 відсотків, а 24 відсотки заявили, що вони не цікавляться цією справою. Прихильники урядового пляну гадають, що поштова служба покращає, коли буде самостійна поштова агенція. Противники цього пляну бояться, що подорожчають поштові оплати. Поштові працівники виступають проти урядового пляну, бо їм легше здобути ліпші платні від Уряду, як від „приватника".

СЕКРЕТАР ТРАНСПОРТУ ДЖАН А. ВОЛПІ повідомив, що ним очолюваний Департамент займається побудовою пасажирського літака зі швидкістю більшою від звука, бо давніше цією проблемою займалася Федеральна Авіяційна Адміністрація. Будовою літака займається Каліфорнійська Компанія Лакгід. Уряд президента Ніксона домагається, щоб Конґрес схвалив на цю ціль 295 мільйонів долярів в бюджеті на 1971-ий рік, який зачинається 1-го липня ц. р. Уряд мав би витратити на будову цього літака 1.3 більйона долярів; вся будова має коштувати 1.5 більйона долярів. Цей літак має летіти зі швидкістю 1,800 миль на годину на висоті 600,000 стіп. Уряд сподівається дістати витрачені гроші, коли продасть 300 цих швидких літаків.

У СВІТІ

НАД ПІВНІЧНИМ В'ЄТНАМОМ АМЕРИКАНСЬКИЙ „ФАНТОМ" ЗБИВ північно - в'єтнамський бомбовик типу „МІҐ-21". Американський бойовий літак летів, як охорона безборонного стежного літака. Коли комуністичний літак обстріляв його — він відповів вогнем, що знищив ворожу машину. Це був перший такий випадок від 1-го листопада 1968 року, коли-то Америка припинила бомбардування Північного В'єтнаму, заповівши проте, що буде продовжувати стежно - розвідувальні лети, щоб знати про рухи північно - в'єтнамських військ.

МОСКОВСЬКА „КРАСНАЯ ЗВЄЗДА" ЗНОВУ НАКИНУЛАСЬ на Комуністичний Китай, закинувши йому „провокаційні дії", наставлені ніби на війну проти Совєтського Союзу. Цей орган совєтських збройних сил вичисляє різні приготування китайських комуністів до війни, як поспішне будування нових летовищ, шляхів і фортифікацій в прикордонній з Совєтами смузі, вишколювання резервістів і ведення воєнної пропаґанди. „Красная Звєзда" знову заперечила, наче б Совєти мали войовничі заміри супроти Китаю.

З БЕЛЬҐІЇ ВИДАЛИЛИ совєтського громадянина Бориса Савіча, продавця совєтських автомобілів, якого арештовано в минулому тижні під закидом шпигунства. Савіч старався зорганізувати шпигунську сіть, яка охопила б головну квартиру Атлантійського Союзу (НАТО).

ПАПА ПАВЛО VI ЗАПОВІВ, що в другій половині квітня цього року поїде до столиці Сардинії Каґліярі, де святкуватимуть 600-ліття знайдення на березі моря статуї Матери Божої, відомої в Італії, як Мадонна Бонарія. За переказом — моряки з пошкодженого під час бурі корабля скинули в море багато різного вантажу, щоб облегшити корабель, — між іншим також статую Божої Матери. Вона втихомирила розбурхані хвилі, які викинули її на беріг. Статуя зберігається в одній святині на Сардинії.

У ЛІБІЇ РАДІСНО СВЯТКОВАНО ліквідацію британської військової бази в Тобруку, яку британці мали в останніх 25-ох роках. Прем'єр нового лівого уряду в Лібії, Мауммар ель-Каддафі заявив у промові, що існування тієї британської бази було завжди пониженням арабської національної гордости.

В АТЕНАХ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ судовий процес процес проти 34-ох підсудних, оскаржених у змові проти існуючого там військового режиму. Два підсудні, один адвокат і один студент, призналися, що вони сприяли державному переворотові, але противилися користуванню бомбами, щоб осягнути свою політичну ціль.

ІЗРАЇЛЬЦІ ВІДНОВИЛИ бомбардування летунством дельти Нілу в Єгипті. Єгипетські власті повідомили, що внаслідку налету в минулий вівторок згинуло 12 цивільних осіб і 35 було ранених. Ціль ізраїльців — не допустити до встановлення викидень для совєтських протилетунських ракет „САМ-3".

В БЕОГРАДІ ВІДБУВАЄТЬСЯ міжнародний шаховий турнір. Найбільші шанси вигри має кількакратний американський чемпіон, шахіст Роберт Фішер, який має перевагу над передовим совєтським шахістом Тіграном Петросяном.

ПІСЛЯ ДОБРЕ ВИКОНАНОЇ ПРОБИ

Залога космічного лету „Аполло 13" вправлялася в леті до подорожі на Місяць, який має початися 11-го квітня. На світлині астронавти (зліва направо) Фред В. Гейзі, командант лету — Джеймс А. Ловелл і Томас К. Меттінґлі.

Домагаються більше фондів на будову проміжної постійної космічної стації

Вашингтон. — Головний плянувач Крайової Космічної і Аеронавтичної Аґенції д-р Вернгер фон Бравн заявив, що бюджет на космічну програму мусить збільшуватися, якщо ЗСА хочуть здійснити будову проміжної постійної космічної стації. Фон Бравн відбув свою першу пресову конференцію після того, як став заступником плянувача - адміністратора цієї аґенції. Випущена в космос ця космічна проміжна стація може потім там маневрувати так, як це робить літак на землі, та зможе бути платформою для інших дальших космічних летів. Вона зможе перевозити людей та їх екіпунки з однієї космічної стації до іншої. Вона могла б перехопити безпілотний сателіт, щоб його направити, або щоб за інсталювати нові частини. В потребі ця проміжна стація зможе завезти сателіта на Землю, щоб там його перемоделювати.

Ніксон бачить зменшення авторитету президента в поборюванні номінації Карсвелла

Вашингтон. — Президент Ніксон в листі до сенатора республіканця з Огайо Вілляма Б. Сексбі заявив, що, згідно з Конституцією, Президент має право найменовувати суддів Найвищого Суду ЗСА, а Сенат має тільки бути дорадником в цій справі, і він не повинен старатися про те, щоб судді були вибирані згідно з філософією деяких сенаторів. Сенатор Сексбі змінив своє становище і заявив, що буде підтримувати номінацію судді Карсвелла. Але інший сенатор, демократ із Вірджінії Вілліям Б. Спонґ заявив після прочитання листа Ніксона до сенатора Сексбі, що змінив своє становище і в понеділок 6-го квітня буде голосувати проти затвердження номінації. Ніксон твердить, що Карсвелл не є „расистом", і тому просить затвердити його номінацію. Противники судді Карсвелла плянують відіслати внесок про затвердження номінації до Сенаської Правничої Комісії, що рівняється відкиненню номінації. Віце-президент Еґню мав в понеділок започаткувати бейзболевий сезон, кинувши перший м'яч під час змагань дружини „Сенаторів" у Вашингтоні, але він відмовився від цього, бо хоче бути в Сенаті, щоб могти своїм голосом врятувати номінацію Карсвелла, коли б „за" і „проти" мали рівні числа голосів.

Сенат схвалив на освіту 24.6 більйона долярів

Вашингтон. — 1-го квітня Сенат більшістю 74-ох до 4-ох голосів схвалив на освітні цілі і на шкільництво 24.6 більйона долярів. Сенат відкинув поправку південних демократів, які домагалися, щоб закон про об'єднання шкіл для білих і чорних учнів, це значить про скасування шкільної сеґреґації, обов'язував не тільки в південних стейтах, але в цілій країні. Цю поправку відкинено більшістю 43 до 32 голосів. Сенат пішов тут за голосом президента Ніксона, який гадає, що треба скасувати шкільну сеґреґацію в південних стейтах, де вона досі є „законною" („де юре"), і не мусить бути вона зліквідована в північних стейтах, де вона виникла тому, що чорне й біле населення мешкають в окремих районах (сеґреґація „де факто").

Демократи найменували Ґолдберга на кандидата на губернатора

Ліберті, Н. Й. — Демократичний Стейтовий Комітет найменував колишнього суддю Найвищого Суду ЗСА Артура Дж. Ґолдберґа на кандидата на губернатра Ню Йорку, який має змагатися з теперішнім губернатором Нелсоном А. Рокефеллером, який буде старатися про перевибір на четверту каденцію. Ґолдберґ зробив несподіванку своїм прихильникам, бо відмовився прийняти цю номінацію, заявляючи, що він старатиметься зібрати потрібне число підписів на те, щоб могти кандидувати у правиборах, які відбудуться 23-го червня. Ґолдберґ зробив це тому, щоб його суперники не могли твердити, що його, Ґолдберґа, номінували партійні провідники („боси"), а не більшість виборців. Гадають, що рішення Ґолдберґа добре заплян0ване і дасть йому перемогу у правиборах. На пост кандидата на губернатора є аж 6 демократів, тепер деякі з них відпадуть, але кілька з них вже давніше заявляли, що вони збиратимуть підписи на те, щоб могти брати участь у правиборах, які виберуть кандидата на губернатора.

Франція пропонує своє посередництво для замирення у Південній Азії

Париж. — Після засідання французької ради міністрів, що відбулося в середу 1 квітня ц. р. під голосуванням президента Жоржа Помпіду, проголошено комунікат, в якому пропонується переведення міжнародної конференції з участю „всіх заінтересованих" у заведенні миру у В'єтнамі, Ляосі й Камбоджі. Французький уряд висловив затривоження з приводу останніх подій у Ляосі й Камбоджі, які погрожують перетворити в одноцілий фронт цілий колишній французький Індокитай. Ствердивши, що Франція безперервно зберігає тісний культурний і торговельний зв'язок з країнами Індокитаю, французький уряд заявив, що він готов „активно причинитися" до старань про запевнення цілому індокитайському обширові „незалежности й невтральности". Французький уряд вважає, що така нова конференція могла б заступити невдачну Паризьку конференцію про В'єтнам та допомогла б Ляосові й Камбоджі відзискати невтральність. Французи таврують однаково Америку, як Північний В'єтнам за порушування невтральности Ляосу і є проти привернення влади кол. голові Камбоджі Нородомові Сіганукові з комуністичною військовою допомогою. Французький амбасадор у Пекінґу мав довгу розмову з Нородоном Сіганукoм, який все ще перебуває у столиці Комуністичного Китаю, і заявив йому, що Франція не підтримала б його, коли б він створив з допомогою комуністів закордонний уряд. Тим часом до Камбоджі вступили комуністичні війська, які — покищо без великого успіху — вперше одверто заатакували державне військо Камбоджі. Тисячі студентів і середньошкільників зголошуються добровільно до армії.

У Південному В'єтнамі згинув вже п'ятий американський генерал

Сайгон. — В середу 1-го квітня ц. р. згинув за 70 миль на північний схід від Сайгону командир 199-ої Легкої піхотної дивізії, 51-річний генерал Вілліям Р. Бонд. Його поцілила, мабуть, снайперіша куля, як він висів із гелікоптеру, щоб ближче придивитись ситуації, в якій опинилася американська стежа, що наскочила на більші ворожі сили. Це вже 5-ий з черги американський генерал, який згинув у В'єтнамі у ході виконування своїх фронтових обов'язків. Всі вони згинули в заатакованих ворогом гелікоптерах або літаках чи летунських катастрофах над В'єтнамським воєнним фронтом. — В тому самому дні комуністи виконали цілу низку офенсивних дій, обстрілявши ракетами, міномeтами чи гарматнім вогнем 115 різних пунктів та заатакувавши піхотним військом американські й південно - в'єтнамські позиції в 15-ох місцевостях.

Косиґін заповідає свій приїзд до Ню Йорку на осінь ц. р.

Москва. — Совєтський прем'єр Алексєй Косиґін заявив, що він готов прибути до Ню Йорку у вересні ц. р. на початок нової сесії Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй. Водночас він застеріґся, що він не міг би приїхати до Об'єднаних Націй, як би Об'єднані Нації оприлюднили таку свою історію за останніх 25-ти років, яка не подобається Москві. Ще минулої осени совєтський представник в „Уряді публічної інформації" в Об'єднаних Націях, Іван Хміль застеріґся проти первісного тексту історії Об'єднаних Націй. Не відомо, що саме не сподобалось большевикам, але можна припускати, що не сподобалось вичислення понад сотні совєтських „вето" на Раді Безпеки та різні конфлікти довкола становища СССР, зокрема в справах Кореї, Куби, й ЧССР, чи може, й опис, як Хрущов гатив черевиком по столі в Об'єднаних Націях. Генеральний секретар ОН У Тант рішив піти назустріч Москві, щоб ніби не загострювати її становища в різних актуальних справах. Внаслідку офіційного протесту чесько-словацького амбасадора в ОН рішено також не висвітлювати в Об'єднаних Націях вірного історичного фільму „ЧССР 1918-1968". Коли б Косиґін прибув восені цього року до Ню Йорку, то з цієї нагоди певне відбулась би тут зустріч „на вершинах" чотирьох великодержав.

Помер совєтський маршал Семен К. Тимошенко

Москва. — У середу 1-го квітня ц. р. помер у Москві на 75 році життя, на пістряка, маршал Семен Константинович Тимошенко. Він народився у селі Фірманка в Басарабії, як син безземельного селянина. У першій світовій війні його судили перед воєнним судом за зневаження старшини і засудили на довгорічну в'язницю, але він утік і пристав до большевиків, в яких швидко зробив кар'єру. Від 1919 року був членом компартії, після другої світової війни став „кандидатом" на члена Верховного Совєта. Разом із Ворошиловим і Буденним скінчив Військову Академію ім. Фрунзе у Москві. Був якийсь час командантом Київської військової округи. Під час останньої світової війни відзначився на фронтах під Москвою і над Доном. Започаткував контрофенсиву проти німців відзисканням Ростова. Був двократним „героєм Совєтського Союзу" й п'ятикратним „орденоносцем" Леніна. Все ж, не зважаючи на його надзвичайну льояльність супроти компартії, у 1938 році закинули йому, що він „ворог народу" і тільки інтервенція Хрущова врятувала його від поділення долі багатьох інших, винищених за володіння Сталіна, високих совєтських старшин. Його похорон на державний кошт призначено на п'ятницю 3 квітня на Червоному майдані у Москві.

ПРОФ. В. ЧАПЛЕНКО ВИДУЖУЄ ПІСЛЯ БАНДИТСЬКОГО НАПАДУ

Ню Йорк. — Це трапилося 14-го березня о годині 10:30 ночі, як проф. Василь Чапленко вертався з Ню Йорку до свого дому в Брукліні. Близько його хати на нього напали два мурини, один з яких сильно ударив проф. Чапленка якоюсь залізякою по голові. Проф. Чапленко впав залитий кров'ю та втративши притомність. Бандити затягли його з хідника під авто і ограбили. Прийшовши до притомности, проф. Чапленко дійшов до свого дому й опісля його перевезено до шпиталю, де дістав докладну медичну опіку. Тепер проф. Чапленко перебуває дома та приходить до повного здоров'я.

Д-р Орест Зілинський запрошений на викладача української літератури в Гарварді

Кембридж, Масс. — Відомий український науковець д-р Орест Зілинський, член Чеської Академії Наук в Празі, запрошений на викладача української літератури в Гарвардському Університеті в академічному році 1970-71 — подає Інформаційний листок Українських Студій в Гарварді. Рішення запросити д-ра Зілинського на відвідуючого професора в Гарварді винесено на засіданні Гарвардського Комітету Українських Студій, що відбулося 16-го березня з участю професорів: Гораса Ланта, Ричарда Пайпса, Ігоря Шевченка, Віктора Вайнтравба та Омеляна Пріцака, який очолює цей Комітет. Пропозицію на запрошення проф. Зілинського вніс проф. Лант, голова факультету слов'янських мов і літератур. В дальшому рішено признати відповідні фонди та заанґажувати на повний час бібліотекара до українського відділу в Гарвардській бібліотеці, як також рішено заанґажувати віце-президента та організаційного референта Фонду Катедри Українознавства п. Богдана Тарнавського на референта публічних зв'язків для українських студій в Гарварді. На пропозицію проф. Пайпса схвалено прийняти прохання проф. Івана Решетаря і включити в плян публікацій Українських Студій в Гарварді перевірене і доповнене видання відомої його праці „Українська Революція, 1917-1920". Розглядається також справу запропонованого проф. д-ром Богданом Винаром, який відвідав Гарвард в лютому цього року, приготованого ним каталогу джерельних праць для українських дослідів і студій. В днях 9-12 березня ц.р. відвідав Гарвард д-р Андрій Білинський, доцент Мюнхенського Університету та знавець совєтського права, зустрівшись в Гарварді з поодинокими місцевими знавцями тієї ділянки.

УКЦ в Арґентині поступово касує старослов'янську мову

Буенос Айрес. — Апостольський Екзарх для українців католицького віровизнання в Арґентині Єпископ Андрій видав 25 березня 1970 року розпорядження про поступову ліквідацію старослов'янської мови на Богослуженнях, як мови, не зрозумілої для української молоді в Арґентині. Журнал Екзархату „Вісник" в числі з березня ц. р. надрукував таке повідомлення Владики Андрія, під наг. „Служба Божа в українській мові": „Щоб улегшити українським вірним, а зокрема молодим поколінням, все більше зрозуміння Служби Божої, дозволяється Всечеснішим Отцям відправляти її в цілості в українській мові, починаючи від цьогорічних Великодніх Свят. Вірні дальше будуть відповідати у старослов'янській мові, доки не вийде офіційний український переклад на українську мову, дозволений при відправлюванні Служби Божої, — це текст виготовлений Міжєпархіяльною Літургічною Комісією „Священна і Божественна Літурґія во святих Отця нашого Йоана Золотоустого", виданий в Римі Верховним Архиєпископом Української Церкви".

В Торонті відбудеться З'їзд ОПДЛ і зустріч дитячих письменників з громадянством

Торонто. — У суботу 11-го квітня в залі Інституту св. Володимира при 620 Спадайна евню вранці розпочнеться З'їзд членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури ім. Л. Глібова, ОПДЛ, напередодні 25-ої річниці створення цього Об'єднання. У першій частині З'їзду — звітування, розгляд фінансово-видавничої ситуації ОПДЛ, зміни статуту, вибір нової Управи. О 6-й г. вечора там же розпочнеться конференція - зустріч з громадянством. Після короткої інформації про перебіг і рішення З'їзду, маестро Петро Андрусів доповідатиме про ролю мистецького оформлення видань для дітей і молоді, а проф. Роман Завадович прочитає доповідь про сучасне й майбутнє української дитячої й молодечої літератури в умовинах діяспори, після чого відбудеться дискусія. У дальшій програмі з власними творами виступлять такі дитячі письменники, як Р. Завадович, Ольга Мак, Леся Храплива, Микола Понеділок, Іван Керницький та ін.

Відбудеться добродійний концерт на Фонд ім. Дорошенка при УВАН

Ню Йорк. — При Українській Вільній Академії Наук існує вже багато років Фонд ім. Дмитра Дорошенка, що ним керує п-ні проф. Наталія Осадча - Яната і завданням якого є допомагати потребуючим українським учаним. Відомі українські мистці: ліричне сопрано Тамари Лихолай, колоратурне сопрано Валентина Жила-Наливайко та композитор Ігор Соневицький вирішили, на запрошення дирекції Фонду ім. Д. Дорошенка, дати добродійний концерт в Домі УВАН при 206 Захід 100-та вулиця в Ню Йорку, який відбудеться наступної неділі 12 квітня о 5-ій г. по полудні. У програмі співачок, під акомпаніямент д-ра І. Соневицького, твори: Бізе, Доніцетті, Китастого, Лисенка, братів Майбородів, Моцарта, Січинського, Степового, Тості та українські народні пісні в обрібках М. Колесси і Л. Колодуба. Вперше на цьому концерті будуть виконані арії з нової опери „Колтест", музика Ігоря Соневицького до лібретта Леоніда Полтави. Концерт складається з двох частин.

ДОПОВІДІ ПРО УКРАЇНСЬКУ КАТОЛИЦЬКУ ЦЕРКВУ

Філядельфія. — Секція Українського Богословського Наукового Товариства в ЗСА, УБНТ, влаштовує у Філядельфії прилюдну ширшу конференцію, присвячену 25-літтю ув'язнення Владик УГКЦеркви в Галичині большевиками. На конференції, що відбудеться в суботу 11 квітня о 6 вечора, в парохіяльній школі св. Миколая на 24-ій вул., будуть прочитані три короткі доповіді: „Історична важливість Берестейської Унії" — д-р П. Ісаїв, „Історично-психологічна основа Української Католицької Церкви" — д-р Г. Лужницький та „Знищення УКЦеркви і її дії в 1945-70 роках" — о. д-р І. Нагаєвський.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918

Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢

Статті підписані їх авторами, не мусять відповідати становищу редакції.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Шкільні автобуси

Шкільні автобуси — добродійство для батьків і школярів, бо вони є засобом швидкого, безпечного і безплатного доїзду дітей з батьківського дому до школи. Але ці автобуси стали „контроверсійною" проблемою, коли шкільні власті почали примусово перевозити дітей до віддалених шкіл в ім'я „расового балянсу". Багато батьків, які ніколи не були расистами й виступали як противники расової секгрегації в шкільництві, стали противниками такої інтеграції, яка — задля „збалянсування" числа білих і чорних дітей в усіх школах, расового їх перемішання, нехтуючи фактом перебування доброї школи в найближчому сусідстві дітей, велить перевозити їх до віддаленої школи. У практиці виявились також поважні труднощі педагогічного характеру: до білих і чорних дітей з різних міських дільниць з різним рівнем освіти й інтелігенції, трудно застосувати той сам підхід, трудно вести з ними навчання на однаковому рівні. Внаслідок цього в різних містах і стейтах почався „антиавтобусовий" рух, а в деяких південних стейтах обурені білі батьки навіть перевертали й палили шкільні автобуси.

Президент Ніксон, проголосивши 24 березня ц. р. широке звернення про шкільну політику Уряду, висловився проти примусової шкільної інтеграції з користуванням шкільними автобусами. „Думаю, — заявив він, — що коли маємо до вибору, то краще зужити обмежені фінансові засоби для покращання освіти, поліпшення метод, для придбання кращих навчальних і виховних засобів та для піднесення рівня навчання у відсталих околицях, аніж на закуп автобусів і газоліни, щоб перевозити дітей за милі від шкіл, що їх вони мають в сусідстві". Президент висловився теж за те, щоб шкільні проблеми, в тому числі, очевидно, й проблеми інтеграції - сеґреґації, залишити для вирішення місцевим чинникам, місцевим шкільним властям та батькам шкільних дітей, а не накидати їм розв'язку згори.

Однак, правильне й розумне становище Президента в обох цих пунктах несумісне з існуючими судовими вироками й, достосованими до них, розпорядженнями шкільних властей у різних стейтах і місцевостях. У деяких місцевостях, де дотепер існують окремі школи білих і чорних дітей, суд видав наказ перевести обов'язкову інтеграцію до 1 вересня ц. р., себто з початком нового шкільного року. Але, наприклад, у Північній Каролайні, де все ще не переведено на 100% шкільної інтеграції, стейтовий сойм прийняв закон, який забороняє купувати за стейтові гроші шкільні автобуси для цілей шкільної інтеграції. У такому Лос Анджелесі в Каліфорнії треба у вересні ц. р. розвозити шкільними автобусами аж 240.000 дітей, щоб осягнути „расовий баланс" у школах. Майже в усіх місцевостях або батьки дітей, або шкільні стейтові власті звернулись до суду за вирішення своїх турбот. Ясно, що в таких випадках спір доходить аж до Найвищого Суду. За головування в Найвищому Суді Ерла Воррена Найвищий Суд з-правила приймав постанови по лінії батьків-муринів чи організацій за громадянські права. Новий голова Найвищого Суду Воррен І. Бирґер, хоч поступовий і в принципі безумовно прихильник інтеграції в усіх ділянках державного й суспільного життя, все ж поміркованіший і консервативніший. Тому припускають, що згадане звернення Ричарда Ніксона знайде прихильний відгук у Найвищому Суді, який не накидатиме „расового балянсування" у початкових школах з поміччю транспортації дітей шкільними автобусами.

Президент звернув увагу в тому своєму зверненні на засадниче питання: чи в ділянці навчання і виховання найважливішою і найбільш сутньою справою є расова проблема, расова інтеграція, чи рівень навчання та виховання і успіхи в ньому? Це питання тісно пов'язане з найдоцільнішою рецептою: муринська проблема в Америці буде остаточно розв'язана, коли два - три покоління муринів перейдуть через початкові й середні школи і коли поважний відсоток муринської молоді осягне високу освіту. З освітою зв'язані в Америці можливості кращої праці і вищої платні, а з освітою, з культурою і добробутом будуть вирівнюватись також вдача і світогляд білих і чорних громадян Америки, зникнуть расові упередження і не стане місця для фанатиків сьогоднішнього дня, „Чорні пантери", які називають в суді суддю „свинею", стануть *ненависною появою передусім у власному муринському суспільстві*, яке вже й нині зрозуміло, що вуличні бешкети муринів - недолітків і екстремістів б'ють передусім — по муринах.

ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

(УПБ, Рим). — В часі останнього Архиєпископського Синоду, який відбувся у днях 29 вересня — 4 жовтня 1969 р., представники Божого Люду, миряни поставили внесок створити 10-мільйоновий патріярший фонд. З відсотків того фонду можна було б утримувати цілий апарат і продовжувати розпочату Верховним Архиєпископом діяльність.

Незаперечним фактом є, що до здійснення всякого пляну потрібні гроші. Чим більші пляни, тим більше вимагають грошових вкладів. А пляни нашого Первоієрарха великі, не беручи до уваги тих, що вже здійснені. Бо й до завершення вже пущених в рух дій треба немалих фондів. Перший будинок Українського Католицького Університету вже викінчений і у с т аткований найконечнішим у р я дженням. В ньому мешкають професори і студенти. На їх утримання треба дещо грошей, бо треба професорів спроваджувати часто з американського континенту. Треба грошей на викінчення робіт при соборі св. Софії, на вложення мозаїки, світел, іконостасу, кивота, обрусів, внутрішнього урядження й ін.

Широке подвір'я Собору треба вдержувати достойно, засадити деревцями, поробити живоплоти, засіяти траву, зробити до Собору мідяні входові двері і виконати багато інших робіт, які потребують грошових сум. Будуть, добре, не будуть — так останеться.

Перед Університетом куплено два з половиною гектари поля. В те поле врізується півтора гектара чужого поля, і є небезпека, що на ньому хтось схоче будувати дім, мешканці якого могли б бути перешкодою для Університету і святині. Цю небезпеку треба усунути і купити те поле, щоб творило одну цілість.

При Університеті, немов на дріжджах, росте бібліотека рідкісних творів, а то й унікатів та рукописів. Вона згодом буде потребувати окремого приміщення. Для її ведення треба добрих фахівців і сумлінних працівників. Багато книжок жде оправи й відповідного збереження.

При Університеті зорганізовано музей і архів рідкісних стародруків і рукописів, які вже нині становлять велику вартість. В музеї зберігаються перлини українського кустарного мистецтва, як вишивані фелони з часів останньої світової війни, чаші, кивоти, збірка народних вишивок, подушок, касеток високомистецької роботи, писанок, колекція старовинних монет. Окремий відділ становить іконографічна збірка образів мистців - малярів, стародавніх ікон та колекція фотографій церков з усіх областей України.

Природничий відділ має колекцію рідкісних птиць, звірят, риб, мотилів і різних комах. Окрему збірку творять прерізні мінерали, зібрані з усіх континентів.

Всі ці здобутки, що їх придбав з великим трудом наш Первоієрарх, Блаженніший Верховний Архиєпископ, *для плекання* різних галузей науки і культури, треба гідно зберігати. До тієї праці треба освічених, з досвідом та практикою людей, і їм треба дати належне утримання.

Це тільки приблизно вичислені дотеперішні здобутки. Вони ще не всі. Це — тільки початок. В пляні — оживити більше факультетів, розбудувати Університет, зорганізувати курси для дяків, к у л ьтурноосвітніх працівників, учителів релігії, доповняльні курси для священиків, створити Інститут літургічних обрядів й історії української Церкви, одним словом, відновити й продовжувати світлу традицію Острозької, Могилянської, а потім Богословської Академій, які були світилом на цілу Східню Европу.

Нам треба усвідомити собі, що наша наука і наша Церква стоять в руїні, що наша еміґрація не тільки зберегла своє існування, але й відповідні засоби до життя, що наша молодь вчиться в школах країн свого поселення, набирає там знання історії й інших наук про Україну, що їх подають неприхильні книжки й енциклопедії, що наша молодь стоїть перед пропастю асиміляції. Нашому народові загрожує небезпека винародовлення і національної смерти. З одного боку нас продають можні цього світа, а з другої — грозить нам самознищення. Нам треба рятуватися, бо це — природний закон самозбереження. А наш рятунок тільки у своїй Церкві, у п л е к а н н і й збереженні своїх літургічних обрядів, церковних традицій, своєї науки і культури, своєї нефальсованої історії. В Римі, у вогнищі й осередку релігійного та культурного життя, наш Ісповідник відновлює давню славу нашої Церкви, нашої науки, славу княжої України, пускає в розгін церковно - науковий апарат, що має відновити народний дух, скріпити віру в свої сили.

Український Католицький Університет в Римі видав за три роки понад 60 томів, відновив Українське Богословське Товариство і оживив орган „Богословія", а Верховний Архиєпископ, голова Української Помісної Церкви, видав „Благовісник", в якому пояснюється, формується і кристалізується наука Церкви, обрядів, її історії та культу Божого взагалі.

Для дальшої необхідної організації української науки, для утримання наукового апарату, приміщень для студентів, розбудови бібліотеки, архіву, музею треба коштів. Дотеперішніх датків поодиноких ктиторів і благодітелів, часом дуже щедрих, не вистачає. Для дальшої розбудови й утримання наукового апарату треба мати сталий фонд, за відсотки з якого можна було б зберігати і поширювати цей посів. Якщо б цей благородний голос мирян, висловлений в часі Архиєпископського Синоду на початку жовтня 1969 р. в Римі, був зреалізований — то...

(Закінчення на стор. 5-ій)

В. Ткач

ГОЛОСИ ПЕРЕСТОРОГИ

Цілий західній світ захоплений тепер можливостями відпруження і порозуміння з СССР. Перед у зусиллях порозуміння веде тепер Західня Німеччина, але — з благословення провідних держав Заходу. Ще невідомо, до чого доведуть переговори Бонну в Москві і Варшаві, але багато залежить від зустрічей канцлера Західньої Німеччини Брандта з прем'єром Східньої Німеччини.

Самі по собі ці зустрічі менш цікаві і ледве чи принесуть якесь унормування відносин поміж „західніми" і „східніми" німцями. Вони цікаві тому, що від їх висліду залежатиме дальша доля зусиль в напрямі наближення Бонну з Москвою й іншими державами комуністичного бльоку. А в такому наближенні Москва вбачає можливість унормувати своє становище в цілій Західній Европі, щоб забезпечити собі свободу рухів на Далекому Сході, проти Китаю. І тому гаслом Москви і її сателітів є тепер відбуття европейської конференції безпеки.

Отже, здавалося б, що Москва щиро намагається забезпечити мир на европейському контитенті. Проте, ясним є, що такий мир, у розумінні Кремлю, має принести велику перевагу для інтересів СССР, і помиляються ті, які думають, що в цей момент, з уваги на совєтсько - китайське напруження, прийшла нагода дійти до щирого порозуміння з Москвою.

В самій Західній Німеччині не бракує голосів, які перестерігають перед оптимістичною оцінкою намірів Москви і вказують на незмінну агресивність і підступність цих намірів. До таких голосів належить, між іншим, стаття Павла Пухера в газеті „Мюнхнер Меркур" з 18 лютого п. н. „Безпека через усунення американської бази". Думки автора варті уваги і ми подаємо їх у скороченні.

Автор ствerджує, що в Західній Німеччині і взагалі на Заході перестали звертати увагу на голоси пересторги щодо комуністичної небезпеки й експансивних плянів СССР до такої міри, що на бажання порозумітися з Москвою не вплинула навіть совєтська агресія в Чехо - Словаччині і практикована в ній політика „нормалізації". Він уважає, що на Заході існує нахил до легковаження с о в єтських намірів у відношенні до Німеччини та Західньої Европи і помічається нерозуміння справжніх плянів совєтської зовнішньої політики. Тим часом, на думку автора, якщо в Кремлі може прийти до переконання, що здійснення світової революції неможливе й утопічне, то це цілковито не змінює совєтської стратегії в стосунку до Західньої Европи.

На думку Кремлю, ЗСА мають залишатися панівною потугою на північному й південному американському континентах, така ж роля припадає СССР в Азії та Европі. І якщо котрась з них двох потуг сягає до обсягу впливів іншої, то в очах Кремлю це рівнозначне з воєнною інвазією. Отже, на думку совєтських політиків, ЗСА створили свої бази в Азії (Японія, Корея, Формоза, Філіппіни, В'єтнам) і в Західній Европі. І якщо бази ЗСА в Азії, скеровані проти Китаю, не дуже заваджають тепер Москві, то вона не може погодитися з американською базою в Европі, що постала після десанту альянтів у Нормандії року 1944 і була скріплена створенням НАТО. На думку Павла Пухера, існування цієї бази в очах совєтського проводу не має жадного виправдання і всі совєтські зусилля від часу закінчення війни йдуть у тому напрямку, щоб базу зліквідувати. Якби навіть у поступованні Москви послабли ідеологічні мотиви, це не означало б, що СССР занехаяв би свої спроби включити Західню Европу в свою сферу впливів. Це, так би мовити, клясична мета російської імперіялістичної політики.

Далі Павль Пухер розвиває свої думки так:

„Совєтське просування на Близькому Сході і розбудова морської потуги на Середземному морі — це істотні елементи цієї політики, які яскраво суперечать західній тезі, нібито Брежнєву йдеться властиво тільки про удержання статус кво. В розумінні совєтського проводу статус кво — це річ не статична, а динамічна, зміна на користь так званих поступових сил. Рішальним інструментом для усунення американської бази є, власне, ота европейська конференція безпеки, на яку працює Москва і її союзники... Кожна акцептована Москвою система безпеки підвищила б природньо мілітарну, а тим самим і політичну вагу СССР у Середній Европі... і совєтський провід не завагався б використати свою мілітарну перевагу, щоб накинути свій політичний вплив у країнах Західньої Европи. Кремль настирливо домагається скликання европейської конференції безпеки, конференції, яка в першій мірі мала б послужити для того, щоб послабити зв'язок поміж Західньою Німеччиною і НАТО... Суть совєтської політики в Европі: усунення ЗСА із Західньої Европи, а як ціна за це — господарська співпраця із Східньою Европою".

Як бачимо з наведених уривків із статті П. Пухера, в Німеччині ще не бракує політиків і журналістів, які розуміють небезпеку совєтських плянів і перестерігають перед нею західньонімецьке громадянство. Але чи ця небезпека існує тільки для Европи? Чи, опанувавши Західню Европу, що є, за словами П. Пухера, „клясичною метою російської імперіялістичної політики", СССР не буде загрожувати і ЗСА на американському континенті, який Москва ще покищо „ласкаво" віддає у сферу впливів ЗСА?

З погляду українських національних інтересів треба ствердити, що панівне становище Москви в Европі не тільки дає їй свободу рухів проти Китаю, але й більше сили поневолювати Україну та інші народи. Як можуть проти цього боронитися українці, коли, як видається, ввесь Захід іде на хитро приготовану пастку Москви?!

Марія Струтинська

„ОБОРОНЦІ" ПРАВ ЛЮДИНИ

(У тридцятиліття одного арешту)

У цю ніч, ніч під 23 березня 1940 року, повернувшись з Клюбу Письменників Львова, я довго не могла заснути. Ні, в мене не було ніяких поганих передчуттів. Цілком навпаки: я наново пережила той минулий гарний вечір, на який мені, нарешті, вдалося вперше спонукати мого чоловіка піти зі мною до клюбу — на зустріч львов'ян з Максимом Рильським.

На вечорі не бракувало деякої „контроверзійности". Михайло Рудницький запевняв чомусь Рильського, що його поезії тут, у Львові, читали не більш як дві - три особи. Обурений цим Карманський заявив поетові, що „ми всі тут училися на вас". Рильський сказав Карманському, що це саме він учився у свого колеги. Потім, в неофіційній частині, ми підійшли до поета, показали йому всі його придбані давно збірки поезій і дістали автографи. Було зворушливо дивитися в обличчя цієї невеликої на зріст, сірої людини з добрим блиском в очах...

Правда, ми всі знаємо, що ті поети, ці письменники, позначені орденами, як тавром неволі, мусять кривити душею. А втім, за тих п'ять місяців ми навчилися сяк-так звикати до того дивного режиму, до тих заяв, під якими читали, здивовані, справжні чи пофальшовані відписи визначних громадян — це, мабуть, такий ритуал — до дивовижних, гігантських портретів у вітринах, до „стихійних" оплесків на примусових зібраннях, до безнадійно штампованої газети „Вільна Україна", якої ніхто вже не перегортав.

У всіх нас була затаєна думка, що воно „довго не потриває", а тим часом треба якось жити. І мій чоловік також включився в життя — навчав української мови й літератури в польській десятирічці, і, знавши досконало польську та західні літератури, зумів привернути до себе й до предмету раніше ворожих учнів. Учора двоє з них приходило за лектурою. А от до Клюбу він нізащо не хотів ходити, скільки я не переконувала: чи не він перший у Галичині писав про Павла Тичину в журналі „Життя і Мистецтво", що його видавав разом з Миколою Голубцем? Чи не був ініціятором видання у Львові збірки збірок Тичининих поезій? Чи не зберігається любовно в його бібліотеці все, що можна було придбати з „того" боку? А тепер, коли ті письменники, ті поети бувають у нас — а їх побувало вже тут чимало — як не побачитись з ними? І от, нарешті...

Такими думками заколисала я себе до сну — коли раптом помешкання пронизав довгий, упертий дзвінок біля вхідних дверей і зразу ж несамовите грюкання у двері. Це прийшли енкаведисти — троє у синій уніформі з червоними обвідками на кашкетах — зробили обшук і, як з місця заявили, арештувати мого чоловіка.

**

Вони рилися довгі години у бюрках, в бібліотеці, в шафах з білизною, розкидаючи все по підлозі, спакували у два великі мішки гори паперів, між ними й листи від Наталі Кобринської та Ольги Кобилянської, що так і пропали навіки. Коли, уже вранці, вони запечатали дві з трьох кімнат і, забираючи з собою мого чоловіка, грюкнули на прощання дверима, я сіла, розтрощена на ліжку, в хаосі кімнати і думок — і мій погляд автоматично спинився на яскравочервоному олівці на нічному столику: його, очевидячки, забув тут енкаведист, що писав протокол обшуку. Взяла того олівця в руку і прочитала вириті й заповнені чорною фарбою слова: „Сакко і Ванцетті".

Я не знала тоді, що вже не побачу свого чоловіка ніколи. Що разом зі сотнями інших жінок оббиватиму прокурорські пороги, п'ять місяців надаремне шукаючи його сліду. Що важко, довго добуваний дозвіл на передачу білизни — єдиний контакт з в'язнем — ще зовсім не означає, що ви зможете передати.

Не знала, що з приходом німців нам відкриються в'язниці тільки на те, щоб ми побачили порожні камери без прич і сінників, з порозкиданим одягом, трупи у льохах і величезну могилу там, де ще кілька днів тому в'язні відбували свої прогулянки. Що такими могилами вкриється вся „визволена" Західня Україна...

Усього того я не знала. Але вже тоді прізвища двох більш чи менш невинно засуджених і страчених — на олівці енкаведиста, здалися мені гіркою іронією. Яким же диявольським цинізмом здалися вони мені по всьому, здаються сьогодні!

І подумати, що той режим, який знищив без тіні будь-якого суду мільйони людських існувань, той режим, що діє й тепер, хоч більш витончений методами — вдягається в позу оборонця людських прав, нахваляється своїми „лавреатами міжнародної премії ОН в галузі оборони прав людини", влаштовує гучні, присвячені тим правам дні, а світ мусить — чи мусить?! — це приймати.

Та я вірю, що все записано „там, угорі", як назавжди записаний у моїй пам'яті олівець енкаведиста з протестом проти засуду і страчення двох — на іншому континенті.

Читайте українські книжки і газети, бо часте читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Ярослав Стецько

РІК ЧУПРИНКИ ПРОТИ РОКУ ЛЕНІНА

(Слово, передане 5 березня 1970 року через українську радіовисильню в Боффало, Н. Й.).

(1)

5-го березня 1950 року в бою з військом МВД в Білогорщі біля Львова згинув на полі слави Головний Командир Української Повстанської Армії, Генерал Роман Шухевич-Тарас Чупринка, Голова Проводу ОУН і Голова Генерального Секретаріяту УГВР.

З його смертю закінчився найбільш героїчний період в історії УПА, закінчилося на тому етапі всенародне повстання. Але не припинилася революційно-визвольна боротьба, яка прибрала нових форм, прийняла нові методи. Вона поглибилася всебічно теж через пропозицію — підготовити не тільки національно-визвольний революційний зрив в Україні, але й одночасні координовані повстання в інших поневолених в СССР і в сателітних країнах народів.

Наймаркантніша риса другого періоду революційно-визвольної боротьби в останньому чвертьсторіччі — це масові страйки і повстання *політичних в'язнів у совєтських* концтаборах (по 1959 р.). В той час вступаємо в третій етап, тобто етап інтенсифікації масового характеру революційної боротьби в Україні, шляхом демонстрацій робітників, студентів, збройних ударів з окупаційними російськими військами (Новочеркаськ, Донбас) і скріпленої ідейно-політичної та культурної боротьби молодої інтелектуальної, письменницької і мистецької еліти України проти російського та комуністичного світу ідей.

На цьому сучасному етапі чітко і ясно стоять один проти одного два світи: Києва і Москви, як два антиподичні бігуни. Фронти увиразнилися по всій соборній Україні.

Усвідомім собі, що підложжя для сучасного етапу створила героїчна епопея ОУН-УПА, що ними керував від 1942/43 до 1950 року Голова Проводу ОУН в Україні, Головний Командир УПА і Голова Генерального Секретаріяту УГВР Тур — Тарас Чупринка — Лозовський.

Очевидно, наша революційно-визвольна боротьба базується і виростає на традиціях Визвольних Змагань 1918-20 рр., як також на всій героїчній історії боротьби за самостійність нашої нації на її землі, за її суверенітет, за розвиток усіх її творчих сил і потенцій.

У чому була сила Головнокомандувача З б р о й н и х Сил України? — В його великій любові до української армії, збройних сил. Під цим кутом треба бачити увесь ріст впродовж десятків років цієї постаті незвичайної в історії України новітніх часів.

Це, одначе, не виключає у нього інших визначних прикмет: високої якости політика-революціонера, державного мужа, стратега національно-визвольної революції і передусім геніяльного полководця-стратега в модерного типу веденні повстанчо-партизанської війни. Модерна доба є водночас ідеологічною і термоядерною. Здавалося б, це дві взаємосуперечні тенденції розвитку світу. Насправді ж якраз навпаки.

В ідейному змаганні, яке проходить почерез увесь світ, стосувати для перемоги тих чи інших людей, добрих чи злих, всеруїнницьку термоядерну зброю — неможливо. Звідси єдина розв'язка: повстанчо-партизанська боротьба. В її основі лежить ідейно-політична стратегія, заклику лення означеними ідеями широких кіл, народів, які творять базу для того типу стратегії. Суть доби збагнув своєю геніяльною інтуїцією генерал Роман Шухевич-Чупринка і — розгорнув всенародне повстання до небувалих в тому часі розмірів. У своєму публічному слові при одній нагоді в Римі Верховний Архиєпископ визначив величину цієї нашої армії, що стояла у війні проти загарбника, як півмільйонову.

Генерал Чупринка, бо це його прибране прізвище стало прапорним, поєднав національну і соціяльну ідеї в нерозривну цілість. За його директивами ОУН, ініціятор створення УПА, наголосила також соціяльний аспект революції. УПА стала в обороні всебічних інтересів нації і людини, вона боролася не тільки за національні, але й за соціяльно-економічні інтереси народу, обороняла його від насильного вивозу німцями й москалями на каторжні роботи, відбирала терором стягувані збіжжя і інші продукти, перешкоджала забирати наших людей до совєтської армії і до німецьких допоміжних частин.

Наголошуючи соціяльно-політичний момент, Головний Командир УПА і Голова Проводу ОУН (від 1943 р.) ставив на першому місці національно-політичне визволення, свідомий того, що коли український народ на українській землі перебере владу, водночас повністю буде здійснене соціяльне визволення, соціяльна справедливість. ОУН-УПА будували державу на територіях опанованих українською зброєю, куди не сягали вже сили окупантів. Там розбудовувалося всі ділянки державного життя!

В історичному аспекті можна говорити про дві незвичайно подібні революції: Хмельниччину і революцію, заініційовану ОУН-УПА, зокрема унаявлену всебічно в період всенародного повстання УПАрмії, очоленого генералом Чупринкою. Дві великі епохи, дві великі революції! Друга щойно розгорталася і ще не досягла свого завершення.

Ідеї великого державника Мазепи і соціяльного реформатора Палія здійснював Провідник української національної і соціяльно-визвольної революції Тарас Чупринка. Зовнішньополітичний аспект її: двофронтова війна ОУН-УПА.

Започаткована 30 червня 1941 р. протинімецька війна і незмінне продовжування протиросійської — стали дороговказом також для інших уярмлених націй: виступити спільним фронтом проти обидвох загарбників — Німеччини і Росії.

Як член Українського Державного Правління 1941 року, заступник міністра оборони генерала Всеволода Петрова, вкритого славою нашого полководця з часів Визвольних Змагань 1918-20 рр., Роман Шухевич був співтворцем історичного чину 1941 року. Він був свідомий того, що без збройної сили не може бути відновлення держави. І він її будував, ставши командиром Дружин Українських Націоналістів (ДУН) переходово в рамах німецької армії, щоб вишколити кадри для самостійної, власної армії майбутнього. Це й сталося. Коли німці не дотримали політичних умов творення українських частин в рамах їх армії — ці частини не склали присяги на вірність Німеччині чи „фюрерові", але присягли на вірність Українській Державі. Роман Шухевич майстерно перевів у різних формах вишколені кадри ДУН у підпілля, таким чином створивши досконало вишколений хребет нашої армії — збройних сил України — УПА.

Роман Шухевич був фанатиком збройної сили! Він стояв у Проводі Революційної ОУН як її інспіратор і невтомний організатор, разом з майбутнім шефом Головного Штабу УПА, Дмитром Грицаєм і його наступником після героїчної смерти ген. Грицая, полковником О. Гасином.

(Далі буде)

Степан Куропась

ІСТОРІЯ ОДНОГО УСПІХУ СОЮЗОВЦІВ

Ол. Сокологорський і Степан Борисевич

Америка ще й тепер — край пригод і нагод. Хто має щастя, нові ідеї, хто послідовний — може стати мільйонером. Д-р Косман по всій Америці закладає клюби будучих мільйонерів, влаштовує лекції, як стати мільйонером і на телевізії виступає зі своїми учнями, учасниками лекцій та дискутує і радить як використати таланти і винаходи, чи лише пляни й ідеї.

Та наша історія теж веде до будучих мільйонерів, союзівців, які рішилися на визов т. зв. американській „слушній нагоді".

Українці Степан Борисевич і Олександер Сокологорський — ще молоді, вони приїхали до ЗСА молодими хлопцями. Перший з Перемишля, але родився в Дорі в Карпатах. Другий син старих еміґрантів, які з Великої України приїхали до Галичини, народився в Станиславові. В Америці Степан і Олександер вишколюва ли себе: перший в технічних школах та інженерних варстатах фабрик, другий скінчив бізнесовий адміністраційний відділ в університе т і Льойола. Зійшлися разом і рішили, що пластикова промисловість має велику будучність. Вона заступає всі метали, вона витискає їх з промислу. Пластикові вироби, тривкі, не ржавіють, легкі, дешевші і можуть конкурувати з металевими виробами.

Разом з обласним організатором УНСоюзу Б. Репетою відвідав я наших промисловців в їх модерній фабриці „Інджекто Молд", на Вестерн і Райс вул. Те, що ми там бачили, переходить великі сподівання.

За 5 літ існування підприємства наші хлопці тепер вже практичні бизнесмени. Один дбає за інженерний відділ, другий за бизнесовий. В інтерв'ю з ними я довідався: річно пересічно фабрика продукує товарів вартости коло 2,000,000 долярів. До 1973 р. є пляни подвоїти продукцію. Разом 17 великих машин, кожна з них вартости $40.000 в русі день і ніч, та 70 робітників працюють. Машини на 87% продуктивні, 13% відпадає на ремонт, брак робітників, хвороби і т. п. — Що ґарантує Ваш успіх в бизнесі і продукції — питалися ми. Оба бизнесмени ствердили однодушно, що якість продуктів, адміністрація і продаж — це передумова успіху їхнього підприємства. Крім великих машин, які мусять бути постійно в русі, є ще кількадесять додаткових машин до обслуги великих, різні компресо р и, трактори, водні апарати і т.п.

У них є власна вода, яка переходить свого роду дестиляцію і та сама вода все є в збірнику, і це ощаджує рахунки за воду. Інженерний відділ „тул енд дай", це окремий склад на запаси пластик різних красок у спорошкованому виді займає велику частину фабрики.

— Що думаєте про будучність вашої фабрики? — питали ми. Була така відповідь: — Ростемо, і бракує нам місця. Хочемо купити площу, що прилягає до нашої фабрики, та не можемо знайти всіх її власників. Як що не вдасться площі купити, будемо мусіти шукати іншого виходу. У нас є замовлення і ми їх мусимо виконувати. Не можемо стояти на місці, бо розбудова — це запоруна успіху. Нам треба більше машин, тоді кошти продукції зменшаться, та нема де тих машин поставити.

По огляді фабрики пан Степан Борисевич взяв нас на обід до люксусового ресторану „Вільгельм Тел" на Норт Евню. До речі, новий власник грек завдячує нашій двійці, яка помогла йому фінансово купити цей ресторан від старого власника, який пішов на пенсію.

Враження з розмов та огляду фабрики вказують на те, що фірма „Інжекто-Молд" яка робить бизнес з Du Pont, General Elektric, W e s tern Elektric, Kimberly Clark, Kohler Co, Sloan Velve, Sunbean, Crane Co., і т.п. має запевнений успіх. Такі великі ґіганти індустрії не зв'язуються з кимнебудь.

Родина Сокологорсь к и х вповні союзова, а родина Борисевичів дуже охоче вступила до УНСоюзу, бо Степан Борисевич знає вартість асекурації, він багато її має, до УНСоюзу належав його покійний батько. Треба щоб і син та внук пішли слідами батька, заявив нам на прощання!

— КОРОТКІ ВІСТІ —

МОСКОВСЬКА „ПРАВДА ЗАПЕРЕЧИЛА ще раз існування антисемітизму в Совєтах та закинула, що в ЗСА існує не тільки протимуринський „расизм", але й антисемітизм. Засимільований жид Йосиф Браґінський твердив у „Правді", що жиди в СССР „охоче" асимілюються до москалів, українців, грузинів в різних совєтських „республіках", і що це „найкраща розв'язка" жидівської проблеми. — **Папа Павло VI призначив** французького кардинала Франсуа Марті на голову 15-тичленної Комісії, що підготовить Синод Католицьких Єпископів, який відбудеться в наступному році. З американських кардиналів належить до тієї Комісії тільки Джан Дірден з Дітройту.

СТІФЕН Е. СМИТ, шваґер массачусетського сенатора Тедді М. Кеннеді заявив, що його шваґер не старатиметься здобути демократичну номінацію на кандидата в 1972-му році. Смит казав, що це не є звичайна „заява, це ставлення до цієї проблеми". Смит признається до того, що це він відограв головну ролю в тому, що намовив Артура Голдберґа кандидувати на пост губернатора Ню Йорку. Він намовляв Голдберґа кандидувати тому, бо тільки Голдберґ має найбільші можливості перемогти республіканця А. Рокефеллера, який старатиметься про перевибір. Голдберґ давніше відмовлявся від кандидатури, а тепер погоджується прийняти номінацію.

УСИРІЇ ПОКЛИКАНО до уряду 5-ох курдів, у виконанні недавно підписаної угоди про призвання сирійським курдам територіяльної автономії.

З України повідомляють про зберігання віри в Бога

Сенді Лейк, Канада. — До українського громадянина С. Балика прийшов лист з України, частину якого опублікував тижневик „Поступ" у числі з 15 березня. Уривок з листа ілюстрований фотознимкою з гарно виконаного надгробного пам'ятника в Україні, в образі скульптури Матері Божої, яка молиться, склавши руки на грудях. У листі, між іншим, сказано: „Дякувати Богові, віра в людей в Україні не завмерла. Підтримують вони давну традицію, ставлять дальше пам'ятники на гробах рідних і родичах. Пам'ятники ставлять, які кому до вподоби. Але здебільша хрест. На цій світлині поставлено м а т і р Божу зі зложеними руками, як молиться за гріш н и й люд". Пам'ятник з зображенням Матері Божої б у л о встановлено в 1969 р., в західній частині України.

Чикаґо в 25-ту річницю бою під Бродами

Чикаґівська Станиця к. членів І-ої Української Дивізії, що її очолює тепер енергійний п. Б. Кашуба, відзначила 25-ту Річницю бою під Бродами окремим Концертом в Авдиторії Шопена з кінцем м. р. Оригінально прикрашена сцена з картиною-малюнком бою під Бродами, дивізийника - письменника, а як виявляється і не злого маляра та емблемами Дивізії — (саме оформлення сцени заслуга к. вояка П. Гасюка) — створювали відповідний вояцький настрій.

На початку імпрези увійшли на залю старшини, підстаршини та стрільці, учасники бою під Бродами, під звуки маршу „Вперед", що його відіграла дух. оркестра СУМА ім. Павлушкова під упр. п. М. Голіяна. Ці вояки, яких привітала публіка грімкими оплесками, заня л и почесні місця на залі. Всі вони в темних одягах, у ветеранських шапках та з відзначеннями бою під Бродами і св. Архистратига Михаїла.

Оркестра відіграла обидва гимни та гимн Української Дивізії „Галичина" і після того виконала ще стрілецькі пісні „Видиш, брате мій" і „Гей у лузі".

Свято відкрив д-р А. Фаріон — кол. учасник бою під Бродами, а промову „Броди в очах наших і світу" виголосив п. іполк. М. Ліщинський. Сумівка Марійка Клиш віддеклямувала вірш дивізийника С. Любомірського, а молодечі і ветеранські організації віддали салют героям Бродів, закладаючи рівночасно на сцені під символічним березовим хрестом китицю червоних троянд.

Мужеськой Хор св. Володимира і Ольги під управою п. Р. Андрушка в и к о н а в „Вкраїно Мати" Стеценка, „Гуляли" Нижанківсь к о г о та „За рідний край" — Гайворонського. Письмен н и ц я Леся Лисак збагатила програму власним монтажем (поезія і проза) — п. н. „Поклін Безсмертним". Жіночий хор „Чайка" (Чикаґо - Південь) — Осередок СУМА „Крути" і ООЧСУ Відд. 24 — під мистецькою рукою п-і М. Галан — виступив з піснями „Вислухай, Боже Могучий" (М. Федорів), „З вірою в Бога" (Курпіта - Федорів), і „Карпатські Січовики" (Я. Славутич — сл. М. Галан). Свято закінчило коротке слово пор. М. Филиповича, і після чого приявні відспівали „Не пора".

З приводу цього Свята Чикаґівська Станиця Братства видала гарно оформле н у пропам'ятну книжку - програму з багатим історичним та літературним змістом статтей і поезій авторів ген. П. Шандрука, пполк. М. Ліщинського, Лесі Лисак, С. Любомирського, Е. Загачевського, В. Де-Ву, М. Макольондри й інших.

Свято підготоване з великим накладом праці і часу, публіки замало... Д и в н о вражала непричасність у Святі деяких молодечих організацій. Участь взяли Осередки СУМА і ОДУМ-у. Треба сподіватися, що в майбутньому це не повториться.

Н. Н.

Збаражчани, не оставаймо позаду!

Збараж — історичне місто. Збаражчина на освітньо-культурному полі не стояла позаду. За Австрії ми мали своїх двох послів, Яцка Остапчука та Андрія Шміґельського, Збаражчина м а л а своїх двох єпископів, єпископа Будку, що загинув на Сибіру, та ще маємо єпископа Івана Прашка в Австралії.

Збаражчани, приїхавши до Америки і Канади, включились в громадське - релігійне життя, в організаціях займають високі пости, як голова УНС пан Й. Лисогір, родичі якого походять із Збаражчини, голова УРС пан А. Батюк, в Канаді — екзекутивний директор КУК д-р С. Кальба, довголітній диригент хору „Думка" в Дітройті — пан І. Атаманець та інші.

З жінок треба згадати Анну Дячун в Дітройті, довголітню учительку музики, Олену Штогрин — довголітню радну УНС, Ірину Гаврилюк - Заячківську, учительку музики в Америці.

Комітет Збаражчан Америки - Канади вже видав перший Збірник про Збаражчину і можна його набути за 10 долярів. Кожний збаражчанин повинен його набути.

На річних зборах збаражчан в Торонті в Канаді вирішено видати доповняючий Збірник, як другий том, щоб з кожного села була його історія. Збаражчани в Америці і в Канаді, постарайтесь описати свої села, про читальні, кооперативи, аматорсько - співацькі гуртки, про заможність села, про визначних діячів і т. п. Пишіть як знаєте, а редакційна комісія все справить. Надсилайте пам'яткові знимки та свою знимку і коротку свою біографію. Замовлення і дописи проситься надсилати на таку адресу:

Federation of Ukrainian Zbaraschans in Canada, 150 Geoffrey St., Toronto 3, Ont., Canada.

Ів. Хрін

РІДНА ШКОЛА В ПІТТСБУРҐУ

Управа та вчительський склад новоствореної Рідної Школи в Піттсбурґу з учнями другого семестра навчання школи українознавства. В другому ряді (зліва направо) сидять пані: Таїса Корчинська, Марія Тимяк, д-р Валентина Барсом, Люба Глутковська, панна Ганна Заліщук, панна Христина Кишакевич, пані Ганна Кухарчук і Катерина Довбенко. Школу українознавства започаткувала від жовтня 1969-го року група матерів, яка входить в склад Управи Рідної Школи в Піттсбурґу. Предмети навчання: українська мова, історія й географія України, спів та народні танці. Починаючи від січня 1970-го року навчання для 73-ох учнів другого семестра відбувається у просторих приміщеннях Роберт Морріс Коледжу.

Закордонна Російська Православна Церква проголосила анатему Ленінові

Джорданвіл, Н. Й. — „Архиєрейський Синод Російської Православної Церкви Закордоном 19 листопада 1969 року і 1 грудня 1969 р. розглядав справу: про проголошення протесту проти святкування ювілею з нагоди століття з часу народження Леніна. Голова Архиєрейського Синоду вже відіслав відповідного листа до Президента ЗСА з проханням проголосити рішучий протест проти такого святкування. Російські православні люди не можуть погодитися з тим, щоб один із найбільших злочинців Ленін був названий великим гуманістом і щоб вільний світ відзначав день його народження" — сказано в „Указі Архиєрейського Синоду Російсь к о ї Православної Церкви Закордоном", надрукованому в журналі - півмісячнику „Православная Русь" ч. 4/1970 р., що виходить у манастирі в Джорданвілі, Н. Й. російською мовою, за старим російським правописом. Головою Архиєрейського Синоду тієї Церкви є Митрополит Філарет, а секретарем Єпископ Лавр.

В названій постанові Синоду сказано, що в часі від 16 до 29 березня 1970 р. після Божественної Літургії у всіх храмах тієї Церкви та після згадки про Патріярха Тихона і проповіді „про порятунок держави Російської та примирення людсь к и х пристрастей", — всюди треба проголошувати анатему Ленінові та всім, що переслідують Христову цер к в у. Текст анатеми Леніну звучить: „Володимиру Леніну та іншим переслідува ч а м Христової Церкви, нечестивим відступникам, які підняли руки на помазанника Божого, які вбивають священослужителів, знущаються над святими храмами, руйнують Божі святині, мучать наших братів і занечистили нашу Батьківщину — анатема!" — Після проголошення х о р тричі співає: „Анатема"!

Кол. Патріярх Московський і всієї Росії, як його офіційно титуловано, Владика Тихон видав ще в 1918 році окреме „Послання", я к и м відлучив большевиків від його Церкви, з таким закликом: „Закликаю всіх Вас, вірних дітей Православної Церкви Христової, не вступати з такими виродками людського роду в жадні зв'язки: „Измите злого от вас самих" (І Кор. 5, 13).

Літературний Вечір Конкурсу СФУЖО в Монтреалі

Кожнорічні Літ. Конкурси СФУЖО мають свій відгук у Літ. Вечорах, що їх улаштовують у різних місцевостях.

І так влаштовано Літ. Вечір Конкурсу СФУЖО в Монтреалі 8-го лютого 1970 р. Безпосередньою спонукою до того була приявність нагородженої письменниці Марти Чиж, яка проживає в Монтреалі. Заради неї членки - прихильниці СФУЖО, Гурток Книголюбів і всі жіночі організації Монтреалю влаштували Вечір.

Численну публіку Вечора привітала Галина Сенишин, голова Гуртка Книголюбів. Вона пояснила, як постали Літ. Конкурси СФУЖО фундації Марусі Бек, і який був перебіг цих Конкурсів. Вже десятий Конкурс з черги був проголошений на літературний етюд. Вибране для цієї цілі Жюрі у складі — Уляна Любович, Іван Смолій і Леся Храплива — розглянуло твори 27 авторок і признало нагороди й відзначення, як слідує:

Перша нагорода у висоті 100 дол. припала Марті Чиж з Монтреалю. Другу рівнорядну нагороду розділено на дві частини, з чого отримала Ольга Литвин за етюд „Гори", а другу Марія Струтинська за етюд „Відхід".

Слідувало мистецьке читання етюдів. Етюд „Гори" відчитала Надія Олійник, а етюд „Відхід", що витриманий у формі діялогу — Люба Антонович і Гринь Романюк. Із відзначених творів етюд „Одарка" пера Тетяни Гринюк відчитала Раїса Темертей.

Мистецьке читання перервано для вислухання кількох пісень, що їх уміло відспівало тріо — Валентина Кисіленко, Олександра Матвіївна і Надя Лазаренко. Ця музична вставка настроїла присутніх уважно прослухати ще один відзначений етюд Анни Максимович „Материнство" у виконанні Стефанії Звонок. Нагороджений етюд Марти Чиж відчитала з чуттям авторка, яка зуміла віддати відтінки бойківського говору, в якому її „Дівчук" написаний. Для завершення вибрано саме цю хвилину, щоб після довготривалих оплесків вручити їй нагороду. Це зробила п-ні Сенишин, ведуча, вітаючи авторку з успіхом.

По перерві розпочалась друга частина Вечора — авторська година Марти Чиж, побудована так, щоб представити публіці цю мистецьку постать. Ведуча подала життєпис авторки, з якого почули присутні, що властивим покликанням письменниці була в молодому віці — музика. Та вже тоді вона пробувала пера в поезіях і нарисах. Мало хто знає, що вечірня молитва пластового новацтва „Боже, що дав нам цю людину" — це її твір. Життя дружини й матері, а потім війна і велика мандрівка перервала цю творчість. Та коли Марта Чиж знайшлася зі своєю родиною в Канаді, забажала передусім завершити свою вищу освіту. Це й виявилось маґістерською п р а ц ею „Жінка й дитина у системі модерного невільництва", яка вийшла книжкою в англійській і французькій мовах. Рівночасно відновилась тяга до літературної праці. Цьому завдячуємо прослуханий тут етюд та інші твори, що були відчитані на цьому Вечорі.

Слідувало мистецьке читання гуморески „Авантура", яке виконувала Віра Баніт, ліричний вірш „Мрія" читала Ярослава Максимків, епічну поему „Зелені свята" — Людмила Левицька. Пояснення твору „Далекі мандри" дала сама авторка. Це є повість із життя молоді, відзначена на Літ. Конкурсі Об'єднання У к р аїнських Письменників „Слово" в Австралії. Із неї Ярослава Максимів, Ірина Судак і авторка відчитали три уривки. Це показало цікаву тематику і високу літературну якість цього твору.

Годину лявреатки закінчила п-ні Анастасія Лебідь, одна з членок - прихильниць СФУЖО. Вона подякувала виконавцям за участь і запросила присутніх до скромного, але смачного буфету. При чаю й солодкім присутні довго гуторили. Було приємно, що Літ. Конкурс СФУЖО виявив стільки талантів, а одним із них є мешканка нашого міста. Бажаємо їй багато сил, щоб могла розгорнути своє літературне обдарування.

Н. Б.

Вистава п'єси Ю. Тиса „Не плач, Рахиле" в Трой, Н. Й.

Вистава п'єси Ю. Тиса „Не плач, Рахиле"

Відділ УККА в Трой, Н. Й., веде активну громадську працю. Там підготовив він містерію — драму Юрія Тиса „Не плач, Рахіле". Прем'єра відбулася 19-го січня 1969 р., а цього року, на запрошення громад Гартфорду, Ютики і Коговзу, повторено виставу драмгуртка.

До цієї п'єси п. Василь Боднар, Культурно освітній референт відділу, заанґажував, крім старших акторів, багато шкільної молоді. Молодь належить до Пласту і СУМ-у при громадах Трой і Коговз. Треба подякува т и нашим студентам за ентузіязм, з яким вони працювали і за точність приїзду на проби і за вивчення роль. В першій дії добре відіграла ролю матері п. Марія Єдинак. Василь Слободян у ролі батька був дуже добрий. Микола Діль, як старший син, добре відіграв свою ролю. Також д о б р е вив'язались Славко Хорват, малень к а Тереса Матейчук і Василько Боднар. Добрі слова колядників добре рецитували п. Дмитро Хорват і п. Іван Жеребинський. Друга і третя дії понесли глядачів до часів народження Христа. В „народі" відзначились студенти: Марта Кухар, Діяна Боднар, Оксана Коновальчук, Оксана Цьолко, Ірця Коцур, Ірця Боднар і Микола Діль. В ролі пастирів вміло виступали юнаки Юрій Жеребинський і Любомир Поповський. „Царями" були п. Іван Жеребинський, п. Василь Коцур і п. Степан Єдинак. П. Василь Боднар добре відіграв ролю книжника, п. Василь Слободян дуже успішно мусів виступати в ролі ката. П. Єва Яросевич (Рахиль) віддала жаль і розпуку матері, ролю Ірода відіграв дуже добре п. Дмитро Хорват. Всі актори старались грати з ентузіязмом. Пан Євген Бабій був добрим суфльором. Бажаєм, щоб п. Боднар знову зорганізував молодь і старших і дав нам щось нове і миле на сцені. Відділ УККА в Трой переводить збірку на Національний Даток, вислав 1,300 долярів на Катедру Українознавства, на будову домівки Централі УККА в Ню Йорку — 180 долярів.

„Наталка Полтавка" у Клівленді

Український хор „Дніпро" під керівництвом маестра Е. Садовського вирішив вшанувати пам'ять Івана Котляревського з нагоди 200-ліття з дня його народження виставою його оперети „Наталка Полтавка". Ця вистава відбулася 21-го лютого в переповненій залі (900 осіб) Джеймс Родес гай скул під мистецьким керівництвом — О. Бенцаль-Карпяк, муз. керівник — Е. О. Садовський, декорації — Т. Білинський. Ролю Наталки Полта в к и грала молода панночка Надя Воляник. На початку враження було не зовсім блискуче. Голос середній, одягнута не зовсім вдало, рухи якісь кволі і непевні. Але пізніше все змінилось на краще. Голос якось т а к ніби вирівнявся, рухи стали правильні і упевнені, а український стрій в останній дії — був знаменитий. Все це разом викликало захоплення у глядачів, а коли ще додати, що п. Н. Воляник в такій ролі виступає перший раз — то можна без перебільшення сказати, що вона виконала своє завдання успішно.

Терпелиху грала п. О. Бенцаль - Карпяк. Це артистка старшої ґенерації, відома ще з театру Тобілевича у Львові. Свою ролю Наталчиної матері вона виконала добре, хоч була перестуджена. П. Юрій Оришкевич грав ролю Петра. Це дуже гарний тенор, один з кращих солістів хору „Дніпро". Свою ролю він виконав досить вдало і гарно, на сцені вперше виступав. Треба підкресли т и, що як Наталка так і Петро, дуже добре володіють українською мовою.

Декорації дуже гарно намалював артист-маляр п. Т. Білинський, який гарно виконав ролю Миколи, чим зробив милу несподіванку для багатьох. Ролю Возного грав п. Леонід Дмитревич, а Виборного — п. Яків Сіделльник. За цих двох артистів говорити багато не треба, можна тільки сказати, що обидва вони трималися на сцені як риба в воді. Гра їх обох була бездоганна, і публіка не рідко перервала їх рясними оплесками.

Симфонічна оркестра хору „Дніпро" в кількості 28 осіб під керівництвом невтомного маестра п. Е. Садовського справилась із своїм завданням дуже добре, хоч попрацювати довелось не мало, бо частину оркестри складають чужинці, я к и м мало відомі наші композитори.

В цілому публіка була задоволена і з вдячністю це довго буде згадувати про цю виставу. Всім артистам, а зокрема представникам молодшої ґенерації, можна щиро побажати гарних успіхів у майбутньому. Щасти їм, Боже!

На наш погляд було б дуже бажаним і доцільним, щоб цю небуденну виставу показати ще і в інших містах поза Клівлендом, бо хто побачить її навіть в десяте, теж не пошкодує.

В кінці останньої дії всі присутні бурхливими оплесками оваційно вітали виконавців. На сцену принесено величезний кошик з квітами та чотири букети додатково для артистів пані О. Бенцаль-Карпяк, п. Н. Воляник та панові Ю. Оришкевичеві.

На превеликий жаль, решту артистів ніхто належно не привітав і не оцінив, що викликало у багатьох глядачів незадоволення.

О. Капустянський

Випускають спорошкований капустяний сік

Віддавна населення України знає про великі лікувальні властивості капусти, особливо для хворих на шлункові хвороби. Але сік з капусти не можна довго зберігати, хоча він є найкращим лікувальним засобом для багатьох недужих. Науковці Харчового комбінату в Херсоні розпочали продукування капусти, оберненої в сухий порошок, із значним вмістом капустяного „соку" — елементів, з якого він складається. „Правда" з 19 березня інформувала, що з карпатського с а н а т о р і ю „Квітка Полонини" надійшло багато замовлень на спорошкований сік капусти. Досліди над лікувальними властивостями такого сухого „соку" здійснив лікар П. Недбайло в Херсоні: люди, які довго терпіли від різних шлункових хворіб, виздоровлюють, набувають ваги, значно краще почали себе почувати.

ВІСТІ З НЮАРКУ-ІРВІНҐТОНУ, Н. Дж.

Казка „Снігуронька". Український Музичний Інститут в Нюарку виставив 1-го лютого казочку „Снігуронька" з участю Світлички 28-го Відділу СУА. В головних ролях виступали: Ляля Ворох — Снігуронька, Марійка Голіната — Королева, Наталка Воронка — Зеркальце, Мирон Олесницький — Лісничий, Роман Ворох — Князенко, Іриця Пацлавська — Дама двору, Мотря Турянська — Лісова Мавка. Годі вичисляти всіх замкурених карликів, прекрасних квіточок, метеликів, пташенят та зайчиків, які помагали Снігуронці. Всі діти гарно вив'язалися зі своїх роль, зі сцени звучала чиста українська мова, а пісеньки — слова Іванни Савицької, музика Миколи Фоменка — збагачували виставу, підготовою якої займалася п. Таїса Богданська. Після вистави відбулася маскова забава.

Свято Крут. З ініціятиви Координаційної Комісії Організацій Молоді при відділі УККА члени Студентської Громади, Пласту, СУМА і дівочий хор „Молода Трембіта", вшанували 6 лютого річницю геройського бою під Крутами святочним вечором. Після доповіді голови Координаційної Комісії, студ. інж. Романа Куца поставлено монтаж студ. мед. Юрія Чировського п. н. „Спіть, хлопці, спіть" у виконанні студенток Ані Дидик і Христі Сенежак, студентів Лева й Юрія Чировських та учня народної школи Андрія Голинського на тлі збірної деклямації членів Пласту і СУМА та в супроводі дівочого хору. Технічним оформленням монтажу зайнявся учень гайскулу Нестор Голинський.

При вщерть виповненій залі Українського Народного Дому, переважно молоддю, вечір пройшов з моральним успіхом. З чистого прибутку призначено 25 дол. на допомогу потерпілим від землетрусу в Югославії та 25 дол. на потреби новозаснованого дівочого хору.

Ювілей 10-літнього існування Округи Союзу Українок на стейт Ню Джерзі, з осідком в Ірвінґтоні, відзначено з успіхом. Численна громада виповнила 8-го лютого залю Українського Народного Дому. Присутні вислухали історії 10-літньої діяльности Округи, яку виготовила секретарка п. Галя Бобиляк з Пассейку, промов мґр Дори Рак та бувших голов — п. Ольги Салук й Ірени Левицької та привіту й побажання ред. Лідії Бурачинської, місто - голови СУА. В часі гостини, яку зачав молитвою о. С. Іваночко, відчитано численні привіти. Слідував концерт з участю проф. Д. Каранович — фортепіян, п. З. Бундзяк — сольоспів при фортепіяновім супроводі п. Галі Клим та деклямація п. Олі Гнатейко. Організацію імпрези солідно підготовила імпрезово-культурна комісія, програму проводили пані Кіндрачук і Герус. При цій нагоді передано п. Бурачинській даток на допомогу потерпілим в Югославії із розпродажу книжок, подарованих п. Марією Ґерус, на ту ж саму ціль передано неприйнятий гонорар панями Бундзяк і Клим.

Доповідь мґр Дарії Ребет. Нюарський відділ ОПВБУ влаштував 15 лютого в залі „Чорноморської Січі" публічну доповідь визначної політичної діячки середовища УГВР мґр Дарії Ребет на тему „Елементи ідейної еволюції в Україні й політичні позиції еміґрації". Доповідачка з'ясувала ідейно - еволюційні процеси в Україні. Доповідь була базована на джерельних матеріялах багатьох фахівців та дослідників відносин у комуністичному бльоці. Доповідачка твердила, що Україна не є осамітнена в своїй боротьбі й що подібні процеси та боротьба проти режимів, особливо за гідність людини й народу, проходить в інших сателітних країнах. Перед у цій боротьбі ведуть культурні діячі, які як самооборону перед утиском режимових апаратів висувають ідею гуманізму. Після доповіді відбулася дискусія і дружня гутірка при чаю з рідким гостем з Европи.

Христини 32 Відділу Союзу Українок в Нюарку відбулися 17 лютого при участі майже всіх членок, делегаток інших відділів СУА, делеґатів місцевих товариств та гостей. Імпрезу відкрила привітом голова відділу п. Дарія Лозова. Церемоніял хрищення перевів о. С. Іваночко в асисті кумів, а голова Окружної Ради, мґр Д. Рак, вручаючи відділові офіційну членську грамоту, передала побажання успіхів в імені всіх відділів Округи. Зложили привіти й побажання представниці Головної Управи: п. Вокер — містоголова й опікунка англомовних відділів, п. Душник — референтка зв'язку, п. Левицька — організаційна референтка і п. Муссаківська — фінансова референтка. Дарунок від Округи — книжку „Писанки" передала п. Цяпка. Музичну програму виконали діти „союзянок". З щирій атмосфері, за гостиною, яку гарно приготовили членки 32 Відділу, приємно провели присутні пополудне. Програму дотепно вела п. І. Кононів.

Український Музичний Інститут влаштував 20 лютого попис учнів гри на фортепіяні проф. Д. Каранович та сл. п. проф. Л. Горницького. Вечір відкрила проф. Д. Каранович, згадавши великий вклад праці та заслуги для УМІ й молоді сл. п. проф. Горницького та закликала молодих піяністів іти його слідами. Одноохвилинною мовчанкою вшанували присутні улюбленого професора. Опісля 13 учнів і учениць проф. Д. Каранович (в цьому 5 бувших учнів сл. п. проф. Горницького) відіграли ряд творів українських та чужих композиторів. У пам'ять проф. Горницького зібрали його бувші учні 100 дол. на потреби УМІ.

Річні Збори Українського Народного Дому в Ірвінґтоні перевибрали 22 лютого минулорічну управу під головуванням інж. М. Семанишина та вибрали 14 членів дирекції, до якої увійшов теж один з новіших членів нашої громади, головний предсідник УНС, п. Й. Лисогір. Присутніх 85 уділовців та 6 представників організацій, вислухали звітів та ухвалили пожвавити збірку фондів, щоб в найкоротшому часі почати розбудову Українського Народного Дому. Завдяки добрій господарці, біляноова надвишка в минулому році виносила 12.876 дол.

Вистава українського народного мистецтва в нюаркському музеї проходить з успіхом і втішається незвичайною популярністю в американських кругах. Причинилася до цього широка пропаґанда. Понад 20 льокальних газет помістили інформативні статті й знимки, а музейна місячна газетка (Мюзіюм Нюз) розійшлася до більш як чотирьох тисяч членів, подаючи точні дані про виставку і концерт. Всі матеріяли до газет і ілюстровану брошуру для відвідувачів виготовила окрема комісія виставки при Окружній Раді СУА. Вістки про виставку були подані на радіо й телевізії. Мистецькі афіші притягають увагу, а велика мапа України та відповідно дібрані книжки викликають зацікавлення відвідувачів. Це немов історична виставка, бо вперше влаштована у східніх стейтах у загальному американському музеї та на музеальному рівні, яка може відчинити нам двері й до інших музеїв. Виставка триватиме до 29 березня включно в годинах 12 до 5 в будні дні та від 1-ої до 5 в неділі. Кошти виставки покривають відділи Союзу Українок у стейті Ню Джерзі, але все ще потрібні додаткові фонди. Пожертви можна пересилати до каси Самопомочі в Нюарку на конто „Окружна Рада СУА — Фонд Виставки".

Концерт українських пісень і танків. Неділя 8-го березня була справжнім українським днем у нюарському музеї. Тоді в доповненні до виставки відбувся концерт українських пісень і танків, який відкрила коротким словом п. Д. Лозова від комітету виставки. Влучно підібрана програма диригентом п. М. Добошем для хору церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку та п. В. Юркевичем для ансамблю бандуристів дуже подобалася численно зібраній публіці, серед якої переважали американці, члени музею. Група молодих танцюристів під проводом панства Салабунів і солістка п. Тамара Вожаківська відтанцювали кілька народних танків, які глядачі захоплено оплескували. Акомпаніювала п. Галя Клим. Між визначними гістьми був присутній Преосв. Єпископ Йосиф Шмондюк зі Стемфорду та директор музею п. С. Міллер, який поґратулював Союзові Українок за великий успіх виставки і висказав вдоволення, що концерт зібрав так багато публіки. Як коментували музейні працівники — такого великого збору ще в музеї ніколи не було, а навіть пропонували повторити концерт та продовжити виставку. На жаль, пропозиція не до прийняття, бо кошти виставки і концерту вичерпали скупі фонди, які з трудом удалося зібрати. При цьому треба підкреслити, що всі виконавці програми безкорисно взяли участь у концерті, й за це громадське зрозуміння належиться їм подяка не лише від Окружної Ради СУА, але й від цілої нюджерзької української громади, а нагородою для них нехай буде признання, яке дістали від американської публіки.

„Шляхи кобзаревої слави". Старанням імпрезового референта ОУА „Самопоміч", інж. Р. Кочержука, висвітлено 8-го березня в шкільній авдиторії української католицької школи св. Івана Хрестителя в Нюарку два сеанси кольорового фільму продукції Ярослава Кулинича п. н. „Шляхом кобзаревої слави". Фільм про нашого найбільшого поета й пророка України, Тараса Шевченка, починається його ж творчістю у мистецькому виконанні Ольги Кириченко та Ігоря Шугана. Страдальне життя поета українського народу зображене було в його високомистецьких картинах і вічно живому слові. Дніпро, Канів і численні Шевченкові пам'ятники по містах України пересуваються перед очима глядача. У другій частині фільму бачимо відкриття пам'ятника поетові у Вінніпеґу та Вашинґтоні. Молодь Пласту, СУМА й ОДУМ займає багато місця в цій вдалій продукції Я. Кулинича. Шкода, що не було багато глядачів, хоч місяць березень призначений для вшанування Кобзаря.

Що буде. 28-ий відділ СУА підготовляє вечір Бетговена 4 квітня. Загальні збори „Самопомочі" назначені на 5-го квітня. Того ж дня відбудуться Загальні Збори Окружної Ради СУА на стейт Ню Джерзі. Після зборів відбудеться перша конференція СУА для справ зв'язків з рефератами п. І. Падох, М. Душник і Л. Остапяк, на яку запрошується всіх заінтересованих. Хор „Прометей" та танцювальна група „СУМА" з Торонта завітають до нас 11-го квітня.

Іван В. Турянський
прес. реф. відділу УККА

ДЕБЮТАНТКИ БАЛЮ ЛІКАРІВ В НЮ ЙОРКУ

Баль відбувся 31 січня 1970 р. в готелі П'єр. Сидять (зліва): Вірляна Ткач, Христина Нечай, Рома Ляшевич, Мотря Орловська, Ярослава Овад. Стоять (зліва): п. Віра Кушнір — член Комітету; Адріян Баранецький, Андрій Стефанівський, Мирон Панченко, п. Олександра Терлецька — гол. Комітету; Богдан Оріховський, Андрій Стець, п. Нана Сочинська — член Комітету.

Відзначення Незалежности і Соборности України в Норт Дакоті

Бісмарк, Н. Дакота. Цього року також відзначено в Норт Дакоті 52-гу Річницю Незалежности і 51-шу Річницю Соборности України.

Завдяки стараннням голови стейтової філії УККА д-ра Антона Жуковського губернатор стейту Дост. Віллям Гай вже 12-го січня видав проклямацію, призначаючи день 22-го січня „Українським Днем Незалежности" у Норт Дакоті. — Канцелярія губернатора розіслала копії проклямації до всієї амер. преси в стейті Н. Дакота. Численні амер. щоденники і тижневики помістили її. Старанням голови вона була прочитана в радіо і на телевізіях численних стацій у стейті.

З огляду на розпорошеність українських громад і родин на великих просторах стейту велике значення має тут спеціяльна півгодинна радіопрограма, присвячена тим роковинам, а звичайно надавана на багатьох великих американських радіостаціях.

Цьогорічну спеціяльну святочну радіопрограму, як і попередніми літами, виготовив д-р Антін Жуковський. Цю півгодинну радіопрограму надавали три великі американські радіо-висильні, К-кінсон, і КСИКІ - Джеймстовн 25-го січня в полудневих годинах в неділю і її можна було слухати на просторі трьох стейтів і полудневої Канади. Радіостація в Бісмарку, як і в попередніх літах наперед зарекордувала цю програму для всіх радіостацій. Промову в англійській мові, написану д-ром Жуковським, відчитав заповідач радіостації п. А. Гайдрікс. Відділ УККА одержав багато гарних коментарів і подяк за цю програму.

Мистецьке й музичне оформлення радіопрограми спочивало в руках п. Святослави Жуковської. Програму розпочав старинний козацький марш „Гей не дивуйтесь" опісля відчитано проклямацію губернатора, потім слідувала пісня про Тютюнника, а відтак промова в англійській мові, яку відчитав заповідач радіостації п. Гендрікс, після промови пісня УПА „Я сьогодні від вас від'їжджаю", а відтак щедрівка „Дзвони" у виконанні бандуристів та в'язанка стрілецьких і народних пісень. Закінчено програму піснею „Марш Україна".

Час цієї програми був рекламований в американській пресі та в радіо цілого стейту, крім того деякі отці парохи заповіли програму у своїх церквах, а також філія УККА розіслала понад 250 повідомлень до наших родин.

В неділю 25-го січня тільки в двох Укр. Кат. Церквах віделужено Богослужби в наміренні українського народу, бо отець парох найбільшої і колись найсвідомішої громади в Норт Дакоті, все, що українське, саботує, а парохіян, які просять його щось зробити в наших справах, ганьбить найгіршими словами. Варто, щоби Пресвященний Владика вглянув у цю прикру для всіх нас справу.

Для американської преси, радіо і телевізії голова філії УККА д-р А. Жуковський розіслав спеціяльне пресове повідомлення про Роковини Української Незалежности. Багато американських щоденників і тижневиків помістили більші або менші згадки про відзначування американцями українського роду 52-ої річниці Незалежности і 51-ої річниці Соборности України.

Голова Філії УККА разом з п. Степаном Глебічуком, місто-головою цієї ж Філії УККА, вислали до обох сенаторів і конґресменів у Вашинґтоні листи, пригадуючи їм про відзначування 52-гої річниці Незалежности і 51-ої річниці Соборности України. — У відповідь на це дня 22-го січня мимо того, що Президент Ніксон виголошував промову до обох палат про стан Юнії, сенатор Квентін Бурдик виголосив коротку промову і втягнув до протоколу Сенату Проклямацію Українського Дня в Норт Дакоті під наголовком „Про День Української Незалежности". Подібну акцію того ж дня зробив конґресмен Марк Андрус з Норт Дакоти, бо він в Палаті виголосив довшу промову, яку рівнож втягнув до Конґресового протоколу під заг. „Українська Народня Республіка".

Дня 27-го січня конґресмен Тома Клеппе, а 28-го січня сенатор Милтон Р. Янґ, виголосив в палаті і в сенаті довші промови про Україну і втягнули в Конґресі і в Сенаті до Конґресового Рекорду листа д-ра Жуковського.

Дня 29-го січня у зв'язку з відзначуванням Роковин Незалежности України вручено у Вашинґтоні сенаторові М. Р. Янґові з Норт Дакоти Шевченківську Грамоту Волі за його велику працю для поневолених націй, а зокрема для України.

Слід зазначити, що це врочисте відзначення Свята Державности в стейті Норт Дакота і у Вашинґтоні не відбулось би, якби не заходи і мозольна праця голови стейтової Філії УККА в Норт Дакоті.

Н. Н.

ДОПОВІДЬ Д-РА І. НОВОСІВСЬКОГО В НТШ

Ню Йорк. — Історична Комісія НТШ влаштувала 14 березня ц. р. в залі НТШ в Ню Йорку — чергову Наукову Конференцію, яку відкрив проф. д-р В. Ленцик. З черги д-р І. Новосівський виголосив доповідь на тему „Деякі українські питання у молдавській хроніці Иона Некульчи". Прелеґент представив описані бояриним Некульчи в його „Літописі Молдавії" цікаві політичні події із історії Молдавії з рр. 1662-1744, які то події пов'язані були з територією України та її мешканцями. Прелеґент описав Прутський похід 1711 р. проти турків, чигиринські походи, постать Мазепи в хроніці Некульчи і ін. „Літопис Молдавії" є одною з кращих пам'яток молдавської літератури. Доповідь викликала живу дискусію серед численно зібраної авдиторії. Конференцію закрив проф. д-р І. Витанович.

Боффало вшановує пам'ять Тараса Шевченка

У неділю 15 березня ц.р. хори „Бурлаки" у Боффало влаштували в репрезентативній міській концертовій залі „Кляйнганс Мюзік Гол" Шевченківський концерт. Відбувся він під протекторатом місцевого Відділу УККА.

Хори „Бурлаки" існують у Боффало вже одинадцять років. На протязі свого існування розрослись вони на три мистецько повновартісні одиниці: жіночий та чоловічий хори „Бурлаки" і дітočий хор „Молоді Бурлаки", кожний з них біля 40 співачок і співаків. Першими хорами диригує відомий у нашому мистецькому світі диригент, композитор і співак-соліст Юрій Лаврівський; діточим — Михайло Проценко. Оба вони вложили багато зусиль, щоб поставити їх на сьогоднішньому рівні. Управа хору, яку очолює п. Тарас Чмола, зуміла у чисельно невеликій боффалівській громаді знайти задовільне число ентузіястів хорового співу, нав'язати товариське життя між хористами та створити потрібні для існування фінансові підвалини.

Шевченківський концерт був третім з ряду річним концертом хорів „Бурлаки". Всі вони відбувались у концертовій залі „Кляйнганс Мюзік Гол".

Концерт розпочався „Заповітом", що його виконали збірні хори „Бурлаки". Опісля діточий хор відспівав „Тече вода з-під явора" О. Залеського та „Реве та стогне" А. Гнатишина. Хорові акомпаніювала на фортепіяні Р. Проценко. Коли на сцені виступає наша дітвора, глядачі все вітають її з ентузіязмом. Коли ця дітвора творить гарну мистецьку одиницю, ентузіязм глядачів не має меж. На нашу думку управа хорів „Бурлаки" повинна доложити якнайбільше зусиль, щоб запевнити діточому хорові дальше існуваня та запевнити собі на майбутнє доплив вишколених співаків.

Святочне слово виголосив боффалівський літературознавець д-р Михайло Лоза. Назвав він його „Апостол правди і науки". Наша громада радо слухає промов д-ра М. Лози, бо прикметні вони глибиною думки та ясністю вислову. Жаль тільки, що кореспондент місцевого часопису „Боффало Івнінґ Нюс" в об'ємистій та прихильній рецензії на концерт, коментуючи святочне слово, як звичайно, поплутав і назвав Шевченка „польсько-російським апостолом правди України".

Жіночий хор „Бурлаки" останнього року значно поповнений молоденькими колишніми співачками діточого хору виконав народню пісню до слів Т. Шевченка „Думи мої" та „Село" М. Гайворонського.

Захоплення слухачів викликала оперова співачка Галина Андреадіс піснею „Тече вода в синє море" М. Фоменка та арією Матері з опери „Катерина" М. Аркаса.

Перша частина концерту закінчилась виступом чоловічого хору „Бурлаки", який виконав „Гамалію" М. Лисенка та „Садок вишневий" А. Гнатишина, соліст Т. Пришляк.

Другу частину розпочав цей же самий чоловічий хор піснями „Закувала" П. Ніщинського, соліст Б. Пруц та „Сонце заходить", соліст Р. Цьолко. Чоловічий хор „Бурлаки" розпоряджає добрим голосовим матеріялом, на ньому помітна одинадцятилітня праця диригента Ю. Лаврівського. Хор добре зіспіваний і вправно реаґує на помахи рук свого диригента.

Відома артистка українських сцен Ірина Лаврівська виконала „Осії, глава XIV". Силою свого таланту зуміла вона передати слухачам цей глибокий змістом вірш Т. Шевченка.

Жіночий хор „Бурлаки" відспівав дві пісні „Сон" І. Левицького та „Ой, у саду, саду", ар. М. Федоріва. Жіночий хор чарує глядача своїм гарним виглядом. Кожний його виступ являється кроком вперед і вкоротці стане він, мабуть, найкращим жіночим хором на еміграції.

І знову Галина Андреадіс зачарувала присутніх піснями „Гопак" та „Друзі вперед" М. Фоменка. Спрагнена цього маштабу мистців боффалівська громада невгаваючими оплесками не дозволила співачці зійти зі сцени і довелось їй ще відспівати кілька наддатків.

Концерт закінчився відомим хором з опери „Утоплена" М. Лисенка у виконанні жіночого і чоловічого хорів „Бурлаки".

Акомпаніямент хорам і солістці лежав у вправних руках Али Мосійчук.

Програму англійською мовою вела п. Марта Гаврилюк. Молоденька заповідачка вив'язалася із свого завдання якнайкраще.

Концерт в честь Т. Шевченка залишив у всіх присутніх якнайкраще враження. Слід відмітити, що на залі, між понад 800 присутніми було багато чужинців, що закупили квитки вступу від рухливих хористів у передпродажі. Боффалівська громада численною участю в концерті зложила хорам „Бурлаки" свою подяку за плекання української пісні та дала диригентам і хористам моральну і матеріяльну піддержку до ведення дальшої праці.

І. Ч.

Ювілей і жалобний вечір

Ювілеї — це переважно радісні події, коли підсумовуються осяги і проголошуються привітальні промови й побажання на майбутнє. Але, на жаль, не в такій бадьорій атмосфері відбувалося в Ню Йорку відзначення 20-річчя журнала „Нові Дні", бо його видавець і незмінний редактор помер. Тому прийшлося ювілей „Нових Днів" сполучити з жалобним вечором вшанування пам'яті П. К. Волиняка - Чечета. Вечір підготував Громадський Комітет, і відбувся він 8-го березня в Українському Інституті Америки в Ню Йорку.

У залі — передплатники „Нових Днів", співробітники (автори) та прихильники журнала й його довголітнього редактора. На подіюмі великий портрет Небіжчика. Вечір відкрив і керував ним голова Громадського К-ту інж. А. Гудовський. Він накреслив образ Небіжчика, як політичного і громадського діяча, згадав багатогранність Його зацікавлень і праці, високу ідейність і працездатність. Присутні вшанували однохвилинною мовчанкою сл. п. П. К. Волиняка, а потім вислухали надзвичайно змістовну доповідь проф. Д. Х. Кислиці на тему „20-річчя журнала „Нові Дні" і Петро Волиняк як редактор і видавець цього журнала". Проф. Кислиця був приятелем Небіжчика, співробітником журнала й автором підручників для шкіл українознавства. Він подав у доповіді глибоке окреслення П. Волиняка як людини і редактора, підкреслив Його посвяту нації, шляхетні риси характеру і здібності журналіста, а також навіть характерні епізоди із зустрічей і спільної праці.

Після доповіді були запити до доповідача та кілька виступів. Цікаво промовляв проф. В. Чапленко — автор багатьох статтей, що були вміщувані в „Нових Днях", навівши деталі взаємовідношень з покійним редактором Волиняком. На цьому вечір ушанування пам'яті Петра Волиняка й Ювілею місячника „Нові Дні" закінчився.

Потім у тій же залі інж. А. Гудовський відкрив Конференцію передплатників і читачів місячника „Нові Дні" у справі продовження видавати журнал. Присутні вислухали інформації й пропозиції проф. Кислиці і п. С. Кулика — членів Ініціятивного Комітету, що був створений для заходів до збереження журнала. Після численних виступів у дискусії й розгляду різних порад Конференція узгіднила ухвали, які додаються до цього звіту.

На закінчення Голова Комітету подякував присутнім за участь у вечері і запросив на традиційну перекуску до суміжної залі, де учасники в дружній бесіді ділилися враженнями і спогадами про сл. п. Петра Волиняка та підкреслювали потребу продовження „Нових Днів" як единого на еміграції журнала такого характеру.

А. Г-ий.

Ухвала Конференції у справі збереження журнала „Нові Дні"

Конференція передплатників і прихильників місячника „Нові Дні", що відбулася в Ню Йорку 8-го березня в Українському Інституті Америки по закінченню вечора вшанування пам'яті ред. Петра Волиняка, одноголосно ствердила, що журнал „Нові Дні" треба продовжувати видавати на таких засадах:

1) Учасники Конференції одобрюють склад Редакційної Колеґії, який подано у зверненні Ініціятивної групи до передплатників, з проф. Д. Кислицею, як відповідальним редактором, на що він дав згоду. Просити проф. Кислицю негайно приступити до підготови видання чергового числа журналу, в порозумінні та співпраці з редакційною колеґією.

2) Друкування, експедицію та інші адміністраційні функції доручити п. П. Майсюрі, який має в Дітройті, Мишиґен, власну друкарню, і дав на це згоду.

3) Негайно приступити до створення пресово - ґарантійного фонду для покриття видатків на випуск перших 2 - 3 чисел журнала — до моменту оформлення видавничої організації на зборах членів Ініціятивної групи та обраних на місцевих Конференціях уповноважених. Скликання таких зборів доручити проф. Кислиці разом з ред. Колеґією.

4) Негайно розпочати в Ню Йорку й околиці збірку пожертв на пресово - ґарантійний фонд, переведення якої доручити Комітетові уповноважених у складі: С. Кулик, Марина Зеленська, Мих. Белендюк, Микола Андре і Б. Преско. Для акумуляції зібраних пожертв належить відкрити рахунок у Кредитівці „Самопоміч" у Ню Йорку та обрати 3-х уповноважених із складу К-ту для підпису чеків до створення Видавництва, якому належить передати лишки прес.-ґарантійного фонду *)

5) Вважати за потрібне відкрити рахунок в Дітройті під відповідальність пп. Д. Кислиці і П. Майсюри, на який можна було б переказувати зібрані гроші. Число рахунку подати в пресі, а операції по ньому підлягатимуть контролі Управи новоствореного видавництва.

6) Учасники Конференції підтримують пропозицію проф. Е. Федоренка, щоб розмір пожертв дорівнював 10. дол., а для тих, що вже надіслали передплату на біж. рік — 5 дол.

7 Учасники Конференції закликають передплатників журнала „Нові Дні" по інших теренах, — перевести відповідну акцію організації збірки пожертв на пресово - ґарантійний фонд журнала „Н. Д." на своєму терені.

За Президію Конференції
Управа Громадського Комітету у складі: А. Гудовський, М. Зеленська, І. Куравський.
13-го березня 1970 р.

*) (Рахунок вже відкрито, а саме — „ч. 5039 Self Reliance N. Y. Federal Credit Union 98 Second Avenue New York, N. Y. 10003" — С. Кулик).

Життєвий шлях вояка, громадянина, священика

(Маркіян Мелешкевич. „В сяйві життьової райдуги"... Короткий погляд на життя о. Николая Вояковського). Скенектеді, Н. Й., Видавництво Ярослава Ліщинського, 1970, ст. 30.

5-го квітня парох української католицької церкви в Бруклині-Північ о. Николай Вояковський відзначає 45-річчя з дня свого священства та 50-річчя своєї праці на народній ниві. З цього приводу Маркіян Мелешкевич видав вищезгадану книжечку під дуже оптимістичним заголовком. Та хто прочитає 20-сторінкову книжечку „В сяйві життьової райдуги", той побачить, що життєвий шлях Впреп. о. Николая Вояковського не був такий „райдужний", якби це виходило з назви книжечки. Та все ж таки оця райдужна назва оправдана в дусі філософії о. Вояковського, який по християнськи сприймає навіть найхимерніші удари життєвої долі, бо знає, що працює для Христа, який справедливо нагороджує всіх. В книжці М. Мелешкевича оповідається про Николая Вояковського як вояка, про його громадську працю на рідних землях, та про його труди як священика на рідній землі, на еміграції в Німеччині і тут в ЗСА. Автор міг користати з архівів о. Н. Вояковського, як це видко з цієї змістовної розвідки, в якій найобширніше оповідається про 1945-1949 роки, коли Ювілят працював на становищі Заступника Апостольського Візитатора для українців католиків. В книжечці вміщено 7 світлин документів німецькою і латинською мовами, між якими є номінаційні декрети.

Гадаємо, що о. Н. Вояковський повинен спублікувати ширші спогади про ті роки своєї праці, щоб вияснити ті важкі обставини, серед яких жили тоді українці-втікачі від російського комунізму, який і тепер, як тільки може, нищить українське релігійне й національне життя для „слави Москви", чого, на жаль, не розуміють деколи і високі релігійні достойники.

В книжечці згадується про різні прикрощі, які пережив о. Ювілят від чужих і своїх в Німеччині, і навіть тут в Америці. Та він не попадає в песимізм і не зражується тим, що деколи замість „життєвої райдуги" на його шляху з'являються чорні хмари з громами й блискавицями. Його парохіяни подивляють витривалість й енергію свого пароха, який не ощаджує свого здоров'я, працюючи з усіх сил для добра парохії, стараючися зберегти при парохії цілоденну школу, бо знає, що школа — це основа парохії. Тут треба згадати, що о. Н. Вояковський кілька років тому нездужав на серце, а цього року перейшов легкий параліч.

На закінчення варт навести один уривок із книжечки М. Мелешкевича.

„При якійсь нагоді в ширшому товаристві впало питання з уст достойного громадянина, звернене до отця Вояковського: „Як це розуміти, о. Пароху, бо ми всі знаємо, скільки ви напрацювалися і ще працюєте з найбільшою саможертвою для Церкви, а Духовна Влада нічим не відзначила вас, хоч вже і деякі ваші учні стали монсіньйорами. Чи Ватикан не узглядніює заслуг жонатих священиків?"

На цей запит дав відповідь о. Вояковський і після неї додав: „Це не важне, де наступить відзначення, чи на землі, чи після смерти. Головне, щоб священик працював з любов'ю для свого Спасителя Ісуса Христа і для свого Українського Народу, якого кров пливе в його жилах".

В цій відповіді — характеристика о. Ювілята Николая Вояковського.

Лука Луців

ЗАКЛИК

Повідомляємо всіх ВШ. колишніх учениць гімназії СС. Василіянок у Львові, що матеріяли до пропам'ятної книжки школи, яка в культурному розвитку українського народу відіграла таку важну ролю, вже зібрані й підготовлені до друку. Після перевірки їх ширшою редакційною колегією приступаємо до друкування книги. Не хочемо поминути жадних відомостей про цю школу, тому редакційна колегія просить всіх колишніх учениць, головно тих, що ще не вспіли подати матеріялів, хоч би й малих заміток, прислати найдалі до кінця квітня ц. р. різні додаткові відомості, чи то особисті спогади, чи згадки про своїх учителів або шкільних товаришок, світлини, табльо, групи, шкільні звідомлення, а також списки товаришок своєї кляси, головно восьмої, тощо. За всякі додаткові матеріяли будемо вдячні. Різного роду світлини чи документи повернемо після використання.

З християнським привітом
і глибокою пошаною —
За Редакцію:
Василь Лев
голова
Анна Кобринська
секретарка
Адреса Редакції:
Dr. Wasyl Lew, 924 Pine St., Scranton, Pa. 18510.

ПАТРІЯРШИЙ ФОНД

(Закінчення зі стор. 2-ої)

ді справа розбудови української науки, її збереження й утримання була б розв'язана.

Крім утримання й розбудови Українського Католицького Університету й собору святої Софії в Римі, до Первоієрарха звертаються за допомогою церковні громади в країнах, де життя Церкви загрожене. Досі вже через руки Блаженнішого Первоієрарха перейшло понад сто тисяч долярів для рятування Церкви в таких країнах, як Бразилія, Аргентина, деякі европейські країни. Багато церковних громад жде на допомогу.

Такий фонд на землях України ледве чи міг би бути зреалізований. Ми не мали перед війною багато людей, які розпоряджали б більшими мастками. Загал населення був бідний. Тут, майже в кожній країні, наш нарід спромігся урядити своє життя гідно й вигідно, часто розпоряджає готівкою, яка не завжди приносить користь. З різних відомостей і з преси видно, що багато грошей марнується на забави, напої та інші видатки для присмностей, і це тоді, коли наша духовість загрожена.

Тверезий голос мирян, голос Божого Люду „за патріярший фонд" повинен з місця знайти розв'язку. Кожна країна, де живуть поселенці, визнавці нашої Церкви, щирі патріоти, народні і суспільні працівники, робітники в фабриках та інших індустрійних, приватних і суспільних установах, повинні зрозуміти, що цей релігійно-національний, науковий і суспільний центр — це їх власність, власність усього українського народу, як в Україні, так і в розсіянні сущих.

Провідники суспільно-релігійних установ, політичних товариств, молодечих і інших організацій повинні взяти до серця і спільно зорганізувати товариства, установи чи комітети, які зайнялися б справою збірки. Вони повинні порозумітися між собою і знайти спосіб, щоб збірка охопила не тільки тих, що є на місці, що радо жертвують, але всіх українців, розкинених на різних копальняних, л і сорубних, індустрійних роботах, далеко відлучених від громадського українського життя. Ті, на відокремленні, жадні почути рідне слово, рідну Службу Божу, бути в своєму товаристві. Їх оточує чужий світ, вони день - удень чують чужу мову, переймають чужі звичаї. Їхні діти забувають свою мову, свою релігію; вони потопають у морі свого оточення. Їм загрожує асиміляція — духова і національна смерть. Їх треба рятувати, треба слати їм свої часописи і хоч час від часу поїхати до них з доповіддю, рефератом, освідомчою гутіркою. Буває й так, що вони часто шукають забуття в чарці і тяжко запрацьований гріш пускають намарне.

Вони є членами української нації — одної родини. Вони не сміють пропасти в чужому морі. Найбільше потрібно їм свідомости і почуття приналежности до українського народу, до рідної Церкви. Загально відомо, що з браку наших священиків у малих скупченнях наших поселенців не відбувається навіть в неділі українське Богослуження. Священики не всилі обслуговувати малих і далеко віддалених колоній. Ними повинні заопікуватися діячі народної освіти і суспільні товариства, освідомити і втягнути в українське зорганізоване життя, понести їм українську пресу й українську книжку. Вони тоді певно стануть в ряди однодумців, які вважають, що „істина і любов до науки собирають в розсіянні сущих". Цим написом над входовою брамою Українського Католицького Університету ми закликаємо всіх українців рятувати Осередок своєї Церкви і науки „Патріяршим Фондом".

Адвокат Василь Данчишин наменований на суддю в Монтреалі

Суддя В. Данчишин з дружиною і донькою

Прем'єр провінційного уряду в Квебеку, Жан Жак Бетранд, перед розв'язанням провінційного парляменту і розписанням нових виборів на день 29 квітня, номінував 11 нових суддів, між ними і відомого в українському Монтреалі колишнього адвоката, а тепер міського прокуратора, Василя Данчишина.

В. Данчишин має 45 років, народжений в Монтреалі, батьки його походять із Збаражчини, одружений з п-і Ольгою з дому Швець, також тут народженою. Вони мають 17 річну дочку Мерилин, студентку останнього року середньої школи.

Пан Данчишин бере участь в громадській і церковній праці від років. Був він основником і головою Об'єднання Кат. Укр. Молодих Мужчин, Степендійної Фундації ім. о. ігум. Йосафата Жана для найуспішніших студентів середніх шкіл Курсів Українознавства, також головою церковно громади Успіння Богоматері на Роземонт. Був він головою місцевого Відділу КУК. Суддя Данчишин вже довгі роки цікавився муніципально-адміністраційною політикою міста Монтреалю і свого часу кандидував на члена міської ради.

Почавши від студентських часів Василь Данчишин брав живу участь в провінційній і федеральній політиці і був кандидатом на члена федерального парляменту від консервативної партії під проводом Джана Діфенбейкера.

Це перший суддя українського походження на 6 провінцій Східньої Канади. Його номінацією радіють всі українці і всі союзовці, бо суддя, його дружина і дочка є членами 434 Пластового Відділу.

Вітаючи суддю В. Данчишина від ОКВ УНСоюзу бажаємо йому витривалости й успіху на сторожі справедливости для всіх громадян метропольного Монтреалю.

Попадинець Дмитро, голова ОКВ і член Гол. Ради УНС

Український Літературно Мистецький Клюб Ню Йорк 140 2 ...

● **З Літературно-мистецького Клюбу в Ню Йорку** повідомляють, що в п'ятницю 3 квітня ц. р. відбудеться там Авторський вечір Ярослава Гриневича, на якому Автор читатиме свої оповідання і літературно-критичні нариси. Члени Аматорського гуртка Алли Давиденко відтворять третю дію п'єси „Наступ на Вірчу". Початок год. 8 веч.

Трентон Верховному Архиєпископові

У Трентоні, Н. Дж., відзначено день уродин Голови Української Католицької Церкви, Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого торжественною Службою Божою, яку відправив місцевий о. парох 15-го лютого.

Вже кілька днів перед тією датою вірні вислали нашому Архипастиреві понад 100 карточок із побажаннями, виявляючи цим пошану, любов і синівську відданість. Також із тої нагоди переведено збірку на „Фонд Церкви в Потребі", і гроші в сумі 1,125 разом із відповідним супровідним письмом і списком жертводавців переслано Верховному Архиєпископові 12 лютого 1970.

По 100 дол. зложили: д-р Теодозій і Люба Крупи, інж. Дмитро і Дарія Кузики; разом . . . . $200.

По 50 дол.: Д-р Богдан Корчмарик, д-р Т. і Д. Самотулки, інж. Л. Гайдучок, д-р Зиновій і Володимира Гіль, М. Головчак, Григорій Глушок; разом . . . . . . $300.

По 25 дол.: д-р Володимир Коропей, Теодор Флюнт (Брістоль), Іван Голтяка (Брістоль), Василь Найда (Брістоль), інж. Ю. і Т. Свістель; разом . . . . . $125.

По 20 дол.: С. Шилкевич, Михайло Мрочко, Михайло Бойцун, інж. М. Кіржецький, Василь Коцопей, Олекса Плішук, Т. Сліпець (Брістоль), Андрій Галайдіда; разом . . . . $160.

По 15 дол.: Петро Пліс, Е. Обаранець, Сильвестер Петруняк; разом . . . . $45.

По 10 дол.: інж. Макар Копаниця, Д. і Ю. Надрага; О. Надрага, мгр. Іван і Галина Костюк, Люба Мриглоцька, Марія Кассіян, інж. Роман Кузик, інж. Роман Левицький Панчишин, Іван Микола Дзюбає, Михайло Кузів, Петро Булат, Павло Головчак (Брістоль), інж. Я. Татомир, Петро Мазурик (Левітан), В. Головчак (Брістоль); разом . . . $160.

По $5 і менше складено $135. — отже разом зібрано 1,125. —

Д-р А. К.

Українські науковці публікуються в „Славік Ревю"

Коломбос, Огайо. — В американському спеціялізованому квартальнику „Славік Ревю" з березня 1970 р. поміщено огляд англомовної праці „Вибрані твори Лесі Українки" в перекладах англійської поетки Віри Річ. Огляд написав професор Саскачеванського університету Віктор Буйняк. Крім того, на українську тематику поміщена стаття, у відділі рецензій, професора Каліфорнійського університету С. Б. О'Брасна — огляд праці проф. Л. Винара про князя Дмитра Вишневецького та рецензійний відгук Ю. Луцького з Торонтонського університету на 8-томову „Історію української літератури", що виходить за редакцією С. Кирилюка й інших.

Ділимося сумною і болючою вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 28-го березня 1970 р. по короткій та важкій недузі відійшла у Вічність на 44 році життя, прийнявши Найсвятіші Тайни наша Незабутня

ДРУЖИНА, МАМА І СЕСТРА

бл. п.
АННА ДУДА
з дому МАНЬКО

ПОХОРОН відбувся в середу, 1-го квітня 1970 р. з церкви св. Йосафата у Філядельфії, Па.

Горем прибиті:

чоловік: ТЕОДОР
діти: ОРИСЯ, ЗЕНОН і НАТАЛКА
брати: АНДРІЙ і ВАСИЛЬ з дружиною і дітьми
сестри: ЄВГЕНІЯ ТОВТ з чоловіком і дітьми
КАТЕРИНА БЕРЕЗЯК з чоловіком
СТЕФАНІЯ ПЛОСКІНА з чоловіком і дітьми

та Родина в Україні й на еміграції

Повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що В СЬОМУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

бл. п. Ірени з Паламарчуків
ПИЗЮР

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ І ПАНАХИДИ

в суботу, 11-го квітня 1970 року

о год. 9-ій ранку в церкві УСПЕННЯ ПРЕСВ. БОГОРОДИЦІ в СТ. ЛУЇС, Мо. і

о год. 8:30 ранку в церкві СВ. І. ХРЕСТИТЕЛЯ в НЮАРКУ, Н. Дж.

ЕВГЕН ПИЗЮР — муж
МАКСИМ — син
ОМЕЛЯНА і МИХАЙЛО ЦЯПКИ — тета і вуйко
ОРЕСТ з дружиною ЛІДІЄЮ та УЛЯНА з мужем БОРИСОМ ГЛИНСЬКИМ — кузини

На квіти на могилу

бл. п. Стефанії Мороз

учительки с. Вербів, рай. Бережани, зложили слідуючі особи:

по 10.00 дол. — І. Бакович, Г. Лещук, Р. Бідула, І. Стецюк;

по 5.00 дол. — Д. Дуда, А. Гомонецька, В. Бідула, С. Манацький, О. Кондрат, П. Турчин, О. Стецюк, М. Кузик, П. Турчин.

Залишену суму із зібраних грошей в сумі 55.00 дол., подаровано на видання книжки „Бережанська Земля".

ВЕРБІВЧАНИ

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 27-го березня 1970 р. упокоївся в Бозі на 74-му році життя наш Найдорожчий

МУЖ, БАТЬКО І ДІДУНЬО

бл. п.
ПАВЛО ЧЕРВОНЯК

уродженець с. Кривеньке, Копичинецького повіту, б. старшина УГА, член Дирекції ОСУК в Чорткові та член Управи „Самопомочі" в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбувся дня 31-го березня 1970 р. з церкви св. Юра на кладовище св. Андрея в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Про Молитви за Спокій Душі Покійного просять:

МАРІЯ — дружина
ОРИСЯ — донька з чоловіком МИХАЙЛОМ
ЯРОСЛАВ — син з дружиною КАТРЕЮ
СТЕФКО, СЛАВКО і ОЛЕНКА — внуки

З пекучим жалем повідомляємо Рідних та Приятелів, що на світанку 23-го березня 1970 р. навіки спочила наша Дорога МАМА й БАБУНЯ

ВІРА МИКОЛАЇВНА РОСІНСЬКА

(Народилася 28-го лютого 1885 року на Полтавщині)

Спи спокійно, Люба наша Страднице! Хай жменька Рідної Землі у труні та хрещатий барвінок нагадують Тобі про Україну, хай вітер з далекого Краю принесе Тобі вістку про долю чоловіка і сина.

ГАЛИНА РЯБОКІНЬ — дочка
ЯСЯ та ІВАН СИДОРЕНКИ
ЛЮСЯ та ЛЕОНІД РЯБОКОНІ —
з Родинами

СПОРТ

Редагує В. Сохан

ЖІНОЧА „А" ДРУЖИНА „Ч. СІЧІ" ЧЕМПІОНОМ ВІДБИВАНКОВОЇ ЛІҐИ НЮ ДЖЕРЗІ

11-го березня ц. р., в рямцях календарних гор Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі, відбулося „дербі" обидвох жіночих дружин „Ч. Січі", перемогу в яких здобула „А" дружина (3:0). Молодші спортовки не змогли встоятися проти лідерок Ліґи, які якраз в цій зустрічі заслужено завершили свій дуже успішний сезон, здобувши звання чемпіонок. До остаточного закінчення ліґового сезону „А" дружині залишилися останні змагання з головними суперницями „Ч. Січі", латвійською „Курсою", одначе ця зустріч для українок є настільки важною що в ній „Ч. Січ" у випадку перемоги осягне свій і ліґовий рекорд 14 виграних за порядком. Представляємо склад чемпіонок „Ч. Січі": Я. Олесницька, Л. Лапичак, О. Бук, Т. Сенежак, О. Ярош, Л. Бойко, Н. Клапіщак, Т. Дюяль. Заслуженим провідником дружини є інж. Адріян Лапичак. Склад переможених „Ч. Січ Б": Л. Сиґіда, Л. Мельник, Р. Сорочко, В. Ткач, Р. Юркевич, В. Величковська, С. Король, М. Мандрусяк і М. Олесницька.

14-го квітня відбиванкова Асоціяція, делеґатура в стейті Ню Джерзі, визначила „Ч. Січ" господарем відбиванкового відкритого турніру за Чашу Ню Джерзі. Турнір відбудеться в залі „Колюмбійської середньої школи в Мейплвуді. У вечорі цього ж дня в залі клюбу Новаго в Ірвінґтоні відбудеться бенкет ліґи, під час якого голова Жіночої Відбиванкової Ліґи Ню Джерзі вручить Чашу і трофеї „Ч. Січі" — чемпіонкам сезону 1969/70 р.

Футбол

На 5-го квітня визначено рішальні ліґові змагання „А" дружини „Ч. Січі" — лідера в своїй дивізії з другим кандидатом на першуна, „Ґарфілд Італіенс". Перемога „січовиків" принесла б певний чемпіонат і безтурботний аванс до вищої кляси Шейфер Ліґи. У випадку поразки „Ч. Січ А" залишиться віце-чемпіоном і буде змушена відбути кваліфікаційні змагання за вхід до вищої кляси з дружиною, що займе передостаннє місце у вищій клясі Шейфер Ліґи.

Перша дружина „Ч. Січі" розпочинає свій сезон в АФЛ

Вже вильосовано дати гор Американської Футбольної Ліґи. Сезон розпічнеться 17-го травня і триватиме до 19 липня, після чого мала б наступити кілько-тижнева перерва. Треба віднотувати дружню співпрацю на терені АФЛіґи між „Тризубом" та „Ч. Січчю" яка напевно вийде на користь обидвом українським партнерам, двом найстаршим членам АФЛіґи, а з цим напевно на добро АФЛ, яка може навіть стати колись Українсько-Американською Футбольною Ліґою. Теперішнім репрезентантом „Ч. Січі" в АФЛ є відомий підприємець і громадський діяч п. Петро Мельник. Другий член „Ч. Січі" п. Євген Чижович є діючим віце-президентом АФЛ.

Календарець ліґових гор „Ч. Січі" в першій половині сезону

17 травня в Нюарку: „Ч. Січ" — „Скорпйонс", Сиракюз.
24 травня в Нюарку: „Ч. Січ" — „Тризуб", Філядельфія.
7 червня у Філядельфії: „Тризуб" — „Ч. Січ".
14 червня в Нюарку: „Ч. Січ" — „Астрос" Бостон.
21 червня в Сиракюзах: „Скорпйонс" — „Ч. Січ".
28 червня в Нюарку: „Ч. Січ" — Ню Йорк (назва клюбу ще не відома).
4 липня в Бостоні: „Астрос" — „Ч Січ".
19 липня в Нюарку: „Ч. Січ" — Спартанс", Філядельфія.

„Ґоль"

Симпатики футболу в Нюарку й околиці матимуть одиноку нагоду побачити оригінальний фільм повищої назви про драматичний фінал за Чашу Світу, що відбувся в 1966 році в Лондоні, Англія. Цей фільм висвітлювали довший час в усіх більших містах світу; здобув він собі повне признання. Фільм „Ґоль" буде висвітлений в залі дому „Ч. Січі" при 680 Сендфорд Евеню 5 квітня перший сеанс о год. 4-ій по полудні, другий о год. 7-ій вечором.

О. Твардовський

ВІДБИВАНКА
„Ч. СІЧ А" — ЛІВІНҐСТОН УМСА 3:0 (15:4, 15:1, 15:3)

Мейпелвуд, 11 березня. — Дванадцяту за порядком перемогу ліґового сезону здобула „Ч. Січ А", цим разом із слабшим противником, яким є відбиванкова дружина з Лівінґстону. Ще тільки дві точки потрібні „А" дружині „Ч. Січі" для остаточного здобуття свого першого чемпіонату в Жіночій Відбиванковій Лізі Ню Джерзі. До закінчення ліґового сезону залишилося нашим спортовкам ще двоє залеглих змагань: з „Ч. Січчю Б" і з латвійською дружиною „Курса".

У звітових змаганнях „Ч. Січ А" знову показала гру вищої кляси, якій суперниці з Лівінґстону не могли дорівняти під жодним оглядом. Завдяки свому гострому комбінаційному стилеві, миттєвим контратакам, що часто завершувалися ударами від перших передач і першорядним сервам „Ч. Січ" вийшла переможцем з великою різницею точок в усіх трьох сетах. Приємно ствердити, що спортовки відзначаються в Лізі зразковою спортовою поведінкою, за що разом із своїм провідником — інж. А. Лапичаком, удостоюються частих похвал від Проводу Ліґи і суддів. Склад „Ч. Січі А": Т. Сенежак, Л. Лапичак, Я. Олесницька, Л. Бойко, О. Бук, О. Ярош, Н. Клапіщак і Т. Дюяль.

Показник гор Жін. Відб. Ліґи Ню Джерзі на день 15-го березня 1970

	точки	сети
„Ч. Січ А"	24: 0	36: 4
В. К. Курса	20: 4	30: 9
Ровей УМСА	16: 8	26:17
Ленделс В. К.	12:10	21:16
Персіпені В.КР.	10:12	18:17
Лівінґстон	8:16	14:27
„Ч. Січ Б"	6:18	11:28
Спрінґфілд	0:28	3:42

БРИДЖ

В домівці „Ч. Січі" продовжуються змагання цієї ланки в „дуплікейт бріджа", які відбуваються кожної п'ятниці. Приблизно 20 бриджистів беруть участь у змаганнях, щоб здобути чемпіонат вечора, але бувають несподіванки. В чергових грах 6-го березня відбулися змагання при 5-и столиках за системою Говеля. Першенство здобули подружжя Стахови, які осягнули 44.5 змагових точок, що відповідає 61.8%. В табелі подаємо вислідь тих, які мали приблизно 50% точок.

1. Подружжя Стахови 61. 8
2, 3. інж. А. Лапичак — проф. Є. Федоренко 56.25
д-р Р. Кісь — інж. М. Чайківський 56.25
4. Л. Лапичак — д-р Я. Лящевич 54. 9
5. Б. Полянський — С. Хромовський 47. 9

До кращих бриджистів зачисляємо інж. А. Лапичака і його партнера проф. Є. Федоренка, які були першунами: 27-го лютого, 6-го лютого і 9-го січня, д-р Стахів і інж. Б. Жук — 16-го січня, інж. Б. Гайдучок і В. Гентиш 23-го січня, проф. О. Андрушків і Л. Рудзінський — 30-го січня. Провідником ланки є інж. М. Яворський.

„Ч. Січ Б" — МК Віллімс Фордж СК 4:1

Молодші січовики продовжують успішно ліґові зустрічі. Завдяки цій перемозі „Ч. Січ Б" висунулася на 4-те місце в показнику гор своєї дивізії і має можливість здобути право на аванс до вищої дивізії. Ґолі для „Ч. Січі Б" здобули: Вишинський, Стівенсон і Рій.

Показник гор Шейфер Ліґи Ню Джерзі на день 17-го березня 1970

„Ч. Січ А"	29: 3	82:18
Ґарфілд Італ.	26:4	67:27
Палермо СК	25: 5	49:23
Фальконс Нюарк	18:14	36:17
Еспана ФК	14:16	33:31
Лодай Італіянс СК	12:18	36:56
Ґаледон ФК	11:19	26:37
Македоніянс СК	7:23	16:47
Савт Плейнфілд	6:26	22:49
Черкесіян Іґелс СК	6:24	23:72

О. Твардовський

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 5-го КВІТНЯ 1970 р.

СИРАКЮЗИ, Н. Й. Місячні збори Т-ва Укр. Січ — 39-ий Відд. о год. 3-ій по пол. в малій залі УНДому. На порядку нарад: звіт Управи за три-місячну діяльність, передконвенційні наради, окружний плян праці та евентуалії. Збирання чл. вкладок: субота — від 7-10 год. веч., в неділю — від 12-4 по пол. Проситься вирівняти чл. вкладки та прибути на збори. — Управа.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ [illegible]

ТАРЗАН, Ч. 6343. Недалеко хворого племени дунів

ESCAPING AMBUSH BY MURDEROUS WITCH DOCTORS, TARZAN, CAPTAIN WILDCAT AND CHIEF MEPU HASTEN TO THE SICK PUNO TRIBE.
THE PUNO HUNTING LANDS ARE OVER THERE...
E-YA, TARZAN, BUT THEIR BIG RIVER DRIED UP! NOW PUNOS HAVE ONLY BAD WATER TO DRINK... WE MUST NOT DRINK IT!
THE HOMELANDS OF MANY AFRICAN TRIBES NO LONGER PROVIDE FOOD OR HEALTH — A PROBLEM SOMEBODY MUST SOLVE!
MY NAVAJO GRANDFATHER HAD THAT PROBLEM, TOO, TARZAN, BUT NAVAJOS LEARNED HOW TO LIVE... EVEN IN A DESERT!

Врятувавшись від засідки злочинних знахурів, Тарзан, сотник Дикий Кіт і вождь Меду поспішають до хворого племени дунів.

Терени ловів дунів є ось там...

Це правда, Тарзане! Але їх велика ріка висохла. Тепер дуни мають тільки погану питну воду. Ми не можемо пити її!

Рідні країни багатьох африканських племен не запевняють їм уже харчів ані здоров'я. Цю проблему хтось мусить розв'язати!

Мій дідо навахів, мав, Тарзане, таку ж саму проблему. Але навахи навчилися жити — навіть в пустелі!